

2/2007

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

Evankelioiminen
ja lähetys
– yhdessä vai erikseen?

Sisällysluettelo

Mongoliassa etsitään muutosta. Haastateltavana radiotoimittaja Gantuya Khatanbaatar	4
Pääkirjoitus: Saudi-Arabian ainoa kirkko on vuodelta 524	10
Ledare: Saudi-Arabien och den enda kyrkan från år 524	11
Evangeliointi on kohtaamista. Haastateltavana Seppo Häkkinen	12
Alfa-kurssi tuo seurakuntaan uutta elämää	15
Päätoimittajan pöydältä: Diakonia, evankelioiminen ja lähetys	18
Paulos Huang: Lähetystyön kenttä on jo Suomessa	19
Bibeln: Mission är möte och konfrontation, Boris Sandberg	24
Timo Pokki: Luterilainen evankeliointi haastaa pohtimaan kastetta	25
Kolumni: Pekka Karvanen	29
Timo Keskitalo: Kansainvälinen seurakunta tavoittaa ja palvelee	30
Carre Lönqvist: Skribasafari hjälper unga att bilda sig en uppfattning om vad mission är	35
Inkerin Kirkko ilmestynyt kaksikielisenä jo yli 15 vuotta	37
Kirjat	39
Ajankohtaista	44

Kirkkomme Lähetys

Vår kyrkas mission

kirkkomme.lahetys@evl.fi

OSOITTEENMUUTOKSET

Puh. 0207 54 2333,
faksi 0207 54 2342, sähköposti
tilauspalvelut@kotimaa.fi tai
Kotimaa-Yhtiöt Oy, Osoiterekisteri,
PL 137, 00201 Helsinki.

JULKAISIJA / UTGIVARE

Kirkon lähetystyön keskus
PL 185
00161 Helsinki
Puhelin: (09) 18021
Faksi: (09) 1802 436
www.evl.fi/kkh/kuo/klk

PÄÄTOIMITTAJA /
CHEFREDAKTÖR
Jaakko Mäkelä

TOIMITUSSIHTEERI /
REDAKTIONSSEKRETERARE
Piia Latvala

TÄMÄN LEHDEN
VASTAAVA TOIMITTAJA
Timo Vasko

KANNEN KUVA
Ingmar Lindqvist

TOIMITUS / REDAKTION
Ann-Christine Marttinen (pj)
Christine Eriksson
Piia Latvala
Jaakko Mäkelä
Martti Poukka
Boris Sandberg
Maija Sankari
Juhana Sihvo
Timo Vasko

TAITTO / OMBRYTNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUVANKÄSITTELY /
FOTOBEBETNING
Kotimaa-Yhtiöt Oy

KUSTANTAJA / FÖRLÄGGARE
Kotimaa-Yhtiöt Oy

PAINO / TRYCKERI
Suomen Lehtiyhtymä 2007

PAINOS / UPPLAGA 7700 kpl

LEHTI ILMESTYY
kaksi kertaa vuodessa.
Seuraava numero ilmestyy
maaliskuussa 2008

ISSN 0789-5135

Evankelioiminen ja lähetystyö

Mikä erottaa evankelioimisen lähetystyöstä? Mikä yhdistää lähetystyön evankelointiin?

Mongoliassa paikalliset kristityt evankelioivat nuoria. Lisää Mongoliasta alkaen sivulta 4.

Kuva: JWIND-FM-arkisto

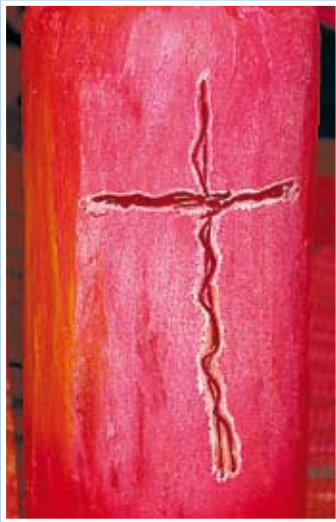

Kuva: Timo Reuhkala/SANSAn kuva-arkisto

Evankelointi on muutakin kuin massatapahtumia, selvittää kirkkoneuvos Seppo Häkkinen (s. 12). Kuva Intiasta.

Kuva: Leena Punkari/SANSAn kuva-arkisto

Evankelointi kutsuu kirkosta vieraantuneita takaisin. Timo Pokki pohtii, mitä on evankelointi luterilaisessa kirkossa (s. 25).

Toimittaja uskoo radion ja evankeliumin mahdollisuuksiin

Mongoliassa etsitään muutosta

– Missio tulee halusta muuttaa Mongoliam yhteiskunnallisesti ja hengellisesti, kertoo radiotoimittaja Gantuya Khatanbaatar.

– Yhteiskunnallinen elämä Mongoliassa on vaikeaa. Buddhalaisuudesta ei näyttäisi olevan apua köyhyyden mukanaan tuomien ongelmien poistamisessa, pohtii radiotoimittaja Gantuya Khatanbaatar, tuttavallisemmin Tuya.

– Kristittyinä haluamme auttaa Mongoliam sekä yhteiskunnassa ihmisten elämässään kohtaamisissa ongelmissa, että hengellisesti, Tuya jatkaa. Hän työskentelee toimittajana, tai kuten hän itse asian ilmaisee “radiokokkina” WIND-FM-nimisessä radiossa Ulaanbaatarissa, Mongolian pääkaupungissa.

Toimittajan vastuulla on, tuleeko
ohjelmiasopasta herkullista vai ei,
kertoo radiotoimittaja Gantuya
Khatanbaatar.

WIND FM-radio pitää ohjelmissaan esillä Mongoliaa koskettavia yhteiskunnallisia asioita.

Hyvässä ohjelmassa on asiaa

Tuya pitää työstään. Kristillisten ohjelmien tekeminen on hänen mielestään mukavaa, koska se on verrattavissa kokkaamiseen. Vieraillessaan Suomessa keväällä 2007, Tuya nautti kasvispitoisesta ruoasta ja löytääkin sopivan vertauksen juuri tätä kautta. Hyvän ohjelman tekemiseen tarvitaan paljon vihanneksia ja mausteita, kuten suolaa, pippuria ja sipulia.

"Nuoret tulevat seurakuntiin, koska haluavat nähdä uusia asioita."

– Toimittaja kerää materiaalia, keskustelee siitä toisten kanssa ja miettii, mitä sen pohjalta tekee. Toimittajan vastuulla on, tuleeko keitoksesta herkullista, eli koskettaako ohjelma kuulijaa.

Vaikeinta radio-ohjelmien kokkaamisessa on tilanne, jossa tuottaja ei löydä ohjelmaansa tarpeeksi informatiivista materiaalia. Kristillinen ohjelma ei saavuta kuulijoita, jos se on huonosti tehty.

Tuyan tuottama *Lifesaver* valittiin viime vuonna WIND-FM:n parhaaksi ohjelmaksi.

– Minua pyydettiin tekemään ohjelmaa 35–45-vuotiaille ei-kristityille. He ovat vaikeasti saavutettavissa. Useimmat heistä ovat ateisteja, Tuya kertoo.

– Lopulta kuuntelijoiden ikähaarukka muodostui suunniteltua laajemmaksi. Ohjelmaan tulevat puhelinsoitot ovat 19–50-vuotiailta, Tuya selittää.

Lifesaver –ohjelmassa eri kirkkokuntien johtajia ja työntekijöitä keskustelee uskosta. Kuuntelijat saavat soittaa heille kysymyksineen.

WIND-FM:llä on muitakin vuorovaikutteisia puheohjelmia. *Whisper* –ohjelmassa käsitellään sukupuolielämään liittyviä asioita. Lääkärit an-

Kuva: WIND FM -arkisto

Mongolialaisessa esikaupungissa vanha kohtaa uuden.

tavat radion kautta seksuaalivalistusta. Ohjelma radioidaan aran aiheen vuoksi myöhään illalla, mutta soittajia riittää. Tuyan mukaan kuuntelijat saavat vastauksia esittämiinsä arkaluonteisiin kysymyksiin asiantuntijalta, jonka apua olisi muuten vaikea saada.

– Ihmiset kuuntelevat radiota autossa, bussissa tai taksissa matkalla töistä kotiin. Arkipäivisin kello viiden aikaan radioidaan ohjelmaa, johon kutsutaan eri järjestöjen edustajia kertomaan työstään. Kuuntelijat kysyvät heiltä esimerkiksi hammasklinikan maksuista tai syitä vedenpuutteeseen jurtta-alueella, Tuya luettelee.

WIND-FM kuuntelee paikallisen yhteisön ääntä. Ohjelmissa pidetään esillä yhteiskunnallisia kysymyksiä.

Perustan istuttamista

Mongolia tunnetaan maana, jossa kristillisyyden on elpynyt viimeisen viidentoista vuoden aikana vauhdilla.

– Kristityt ovat aktiivisia. He haluavat perustaa uusia seurakuntia uusille alueille. Kirkko ei ole terve jos se ei kasva, Tuya miettii.

– Mongoliassa ollaan istuttamassa kristillisen uskon perustaa. Sen tekee vahvaksi kirkossa kas-

vatetut opetuslapset, jotka pitävät huolta itsestään ja vievät evankeliumia eteenpäin.

Uusien seurakuntien jäsenet ovat enimmäkseen nuoria.

– Vanhemman väen juuret ovat buddhalaisuudessa. He pohtivat onko kristillinen kulttuuri totta vai ei. He eivät ymmärrä buddhalaisuuden ja kristinuskon eroja. Vanhojen on vaikea muuttaa näkemyksiään.

"Ihmiset kuuntelevat radiota autossa, bussissa tai taksissa matkalla töistä kotiin."

Nuoret ovat uteliaita uutta kohtaan ja siksi kiinnostuneita kristillisten seurakuntien toiminnasta buddhalaisessa Mongoliassa.

Nuoret ovat Tuya mukaan uteliaita. He tulevat seurakuntiin, koska haluavat nähdä uusia asioita ja oppia englantia. Kirkoissa tapaa myös ulkomaalaisia ja nuoret haluavat tutustua heihin. Opiskelijoilla ei juurikaan ole vapaa-ajanviettomahdollisuuksia. Seurakunnassa käyminen antaa heidän vapaa-ajalleen sisällön.

– Seurakunta tarjoaa nuorille puitteet pitää hauskaa yhdessä. He palvelevat Jumalaa yhdessä ja evankelioivat yhdessä. Samalla he oppivat toinen toisiltaan, Tuya kertoo ja jatkaa:

– Nuoret ovat aktiivisia. Heille on omia kokouksia, raamattusoluja ja retkiä. Nuoret tuntevat buddhalaisuuden huonommin kuin aiemmat sukupolvet, joten he suhtautuvat kristinuskoonkin myönteisemmin.

Radio-ohjelmissa panostetaan perheisiin

Tuya kertoo, että WIND FM-asema haluaa panostaa ohjelmia suunnitellessaan perheisiin ja niiden tukemiseen.

– Haluamme saavuttaa ohjelmillamme mongolialaisia perheitä. Siitä radioaseman nimikin tulee – Perheradio.

"Haluamme saavuttaa perheitä positiivisilla tavoilla."

– Opetamme, miten elää positiivisesti yhdessä. Esimerkiksi, kuinka valita hyvät asiat ja luopua huonoista asioista, Tuya kertoo.

Ohjelmissa keskustellaan muun muassa avioerosta ja opastetaan, kuinka puoliset voivat yhdessä välttää avioeron.

– Neuvomme, miten mies ja vaimo voivat keskustella avoimesti. Lisäksi tuemme perheitä kasvatuskysymyksissä. Mielestäni me kylvämme siementä paremmalle tulevaisuudelle.

EILA MURPHY

WIND FM- radio haluaa
nimensä mukaisesti tukea
perheitä.

Saudi-Arabian ainoa kirkko on vuodelta 524

■ KRISTILLISEN TODISTUKSEN ja palvelun toteuttamista Arabian niemimaalla rajoittavat islamin asettamat käytännöt. Ne eivät kuitenkaan saa merkitä luopumista Herran antamasta lähetystehtävästä. Varsin haasteellinen toimintaympäristö on otettava kohtaamisissa huomioon.

Osallistuin viime tammikuussa harvinaiselle matkalle. Kyseessä oli kautta aikojen ensimmäinen matkatoimiston kautta Suomesta Saudi-Arabiaan järjestetty matka. Matka oli ainutlaatuinen tilaisuus päästä varsin suljettuun Saudi-Arabiaan ja perehtyä sen yhteiskunnalliseen ja uskonnolliseen tilanteeseen, historiaan ja kristillisen lähetystyön toimintamahdollisuuksiin.

Matkareitti kulki Punaisenmeren rannalla sijaitsevasta Jeddasta ensin etelään, sitten Jemenin rajan tuntumassa itään, aavikkoalueen läpi pohjoiseen Riadiin ja lopuksi luoteeseen Aqabaan. Matkalla tulivat toisinaan mieleen nimet Peter Forsskål, August Wallin ja Arabian Lawrence koettelevine vaiheineen.

Saudi-Arabian väkimäärä on noin 24 miljoonaa, joista kuutisenmiljoonaa on vierastyöläisiä Lähi-idästä, Aasiasta ja Afrikan maista. Yhteiskunnassa on havaittavissa aikakausten murros: kaupungeissa yleistyy amerikkalaistyylinen moderni kulttuuri. Maaseudulla on vallitsevana edelleen perinteinen beduiinikulttuuri.

Yhteiskunnassa vallitsee valvonta ja järjestys. Väestöstä 98 prosenttia on muslimeja. Kaupunkien katukuvassa lähes 100 prosentilla naisista on yllään silmiä lukuun ottamatta koko kehon peittävä täysimusta asu. Jeddän alueella vallitsee huomattavan vapaa ilmapiiri - siitakin huolimatta, että islamin pyhimmistä kaupungeista Mekka sijaitsee vain noin 50 kilometriä itään ja Medina noin 400 kilometriä pohjoiseen.

Valtion keskialue, Riadin seutu, on tiukemman wahhabilaisen islamin vaikutusaluetta. Wahhabilaisuuden juuret ovat Damaskoksen hanbalilaisessa koulukunnassa (Ibn Taimiyya 1263–1328) ja vaatimuksessa palata niin sanottuun alkuperäiseen ja puhtaaseen islamiin, jossa tämän tulkinnan mukaan uskonto ja valtiovalta kuuluvat erottamattomasti yhteen. Muhammad Ibn Abd al-Wahhab (1703–1792) aloitti Riadin ympäristössä fundamentalistisen opin julistamisen 1740-luvulla liittoutuen poliittiseksi johtajaksi nousseen Muhammad Ibn Sa'udin kanssa.

Kuva: Timo Vasko

Erinäisten vaiheiden jälkeen vuonna 1932 kuningas Abdul Aziz Ibn Sa'ud julisti Saudi-Arabian kuningaskunnan perustetuksi. Valtio ryhtyi hänen johdolla noudattamaan shariaa ja 1700-luvulta kehittymään lähtenyt wahhabilaista islamintulkintaa. Näin kuninkaan valta ja sunnalainen wahhabilainen islam ovat tiukasti liitossa keskenään.

Kristillisen todistuksen mahdollisuudet Saudi-Arabiassa löytyvät sähköisen viestinnän alueelta: Sat-7 satelliittitelevisio, radio, internet ja matkapuhelimet ovat toimivia kanavia. Maan virallinen politiikka on tiukka. Esimerkiksi viisumikaavake sisältää seuraavan maininnan: "... all types of religious or political pamphlets are prohibited from entering the Kingdom of Saudi Arabia, whether for personal use or otherwise." Näin ollen esimerkiksi Raamatun vieminen Saudi-Arabiaan, vaikka vain henkilökohtaiseen käyttöön, on kielletty.

Profeetta Muhammadin (570–632) toiminnasta lähtien kristillisten kirkkojen rakentaminen on ollut alueella kiellettyä. Maassa ei ole yhtään toimivaa julkista kirkkoa. Ainoana kirkkona matkalaisille esitellään esi-islamilaishan ajalla vuonna 524 tuhotun kirkon rauniota Najranissa. Henkilökohtaisissa keskusteluissa kävi ilmi, että kiinnostus kristinuskoa kohtaan on maassa kunnioitettavaa, avointa ja aitoa. Saudi-Arabiasa on rajoituksista huolimatta muutamia satoja kristittyjä. He tarvitsevat tukeamme.

TIMO VASKO
kirkon lähetysteologi, dosentti

Saudi-Arabien och den enda kyrkan från år 524

■ DET KRISTNA VITNESBÖRDET och verksamheten på den arabiska halvön begränsas av det islamiska livet. Det får ändå inte leda till att man i den här regionen avstår från det missionsuppdrag som Herren gett oss. Vi måste kunna beakta de rådande förhållandena, som bjuder på synnerligen stora utmaningar.

I januari deltog jag i en annorlunda resa, den första resan till Saudiarabien som ordnats via en resebyrå i Finland. Resans syfte var att komma in i det ytterst slutna Saudiarabien och ta del av den nuvarande samhälleliga och religiösa situationen, historien och förutsättningarna för kristet missionsarbete och att göra iakttagelser på dessa områden runtom i landet. Rutten gick från Jedda vid Röda havet först söderut, sedan nära gränsen till Jemen i öster, genom ökenområdet till Riad i norr och slutligen mot nordväst till Aqaba. Resan och strapatserna fick mig ibland att tänka på namn som Peter Forsskål, August Wallin och Lawrence av Arabien.

Den saudiarabiska staten (cirka 24 miljoner invånare, varav cirka 6 miljoner gästarbetare från Mellanöstern, Asien och Afrika) präglas av övervakning och ordning. 98 procent av befolkningen är muslimer. Man kan se att samhället befinner sig i en brytningstid mellan två tidsåldrar: dels finns den mycket moderna stadsbilden i amerikans stil, dels beduinkulturen och livet på landsbygden. Kvinnorna som syns i gatubilden har till nästan 100 procent allt utom ögonpartiet täckt av en helsvart dräkt. I området kring Jedda råder en betydligt friare atmosfär – trots att islams helga stad Mekka ligger bara 50 km från Jedda och Medina finns cirka 400 km norrut.

De mellersta delarna av landet, kring Riad, är ett strängare wahhabistislamiskt område. Wahhabismen har sina rötter i den hanbalitiska skolan i Damaskus (Ibn Taimiyya 1263–1328) och i kraven på att återvända till ett så kallat ursprungligt och rent islam. I det perspektivet är religionen och statsmakten oskiljaktiga. På 1740-talet började Muhammad Ibn Abd al-Wahhab (1703–1792) förkunna sin fundamentalistiska lära nära Riad och slöt sig samman med Muhammad Ibn Sa'ud. Efter ett antal olika skeden utropade Abdul Aziz Ibn Sa'ud år 1932 det Saudiarabiska kungadömet och befallde att sharia och den wahhabistiska islamtolkningen skulle iakttas. På detta sätt är

"Det fanns ett respekterande, öppet och äkta intresse för kristendomen i Saudiarabien."

kungamakten och det sunnitiska wahhabistiska islam starkt förbundna med varandra.

Möjligheterna att nå ut med det kristna vittnesbördet till Saudiarabien finns i den elektroniska kommunikationen: satellitliveprogram på Sat-7, radioprogram, internet, sms, bibelmateriel via olika kanaler. Samtidigt bör man beakta den officiella politiken: I visumansökan står det bland annat: "...all types of religious or political pamphlets are prohibited from entering the Kingdom of Saudi Arabia, whether for personal use or otherwise." Detta innebär att det till exempel är förbjudet att föra in en Bibel för privat bruk i Saudiarabien.

Allt sedan profeten Muhammed (570–632) verkade här har det varit förbjudet att bygga kyrkor på området. I hela landet finns inte en enda fungerande offentlig kyrka. Ruinerna av en kyrka från den förislamiska tiden, vilken förstördes år 524 presenteras som den enda kyrkan och där gjorde jag ett besök. I de personliga diskussionerna märkte jag att det fanns ett respekterande, öppet och äkta intresse för kristendomen. Trots de begränsande förhållandena finns det några hundra kristna i Saudiarabien. De behöver vårt stöd.

TIMO VASKO
kyrkans missionsteolog, docent

Evankelioiminen on kohtaamista

Evankelioimisesta puhutaan kirkossa vähän ja kainostellen.

Suomessakin järjestetään aika ajoin suuria evankelioimistapahtumia ja –kokouksia. Evankelisluterilainen kirkko on kuitenkin harvemmin isompana järjestäjänä. Kirkossa puhutaan mieluummin lähetystyöstä, joka suuntautuu oman maan rajojen ulkopuolelle.

– Lähetys ja evankeliointi kuuluvat olennaisesti yhteen. Jos seurakunta tekee lähetystyötä, sen kuuluu tehdä myös evankelioimistyötä, huomauttaa kirkkoneuvos Seppo Häkkinen. Häkkinen on kirkon evankelioimistyön toimikunnan puheenjohtaja.

Evankelioimistyö on useissa seurakunnissa jäänyt muun toiminnan varjoon. Työmuotokeskeinen toimintatapa ei jätä tilaa muulle. Kasvatus, diakonia ja lähetys ovat löytäneet paikkansa, sen sijaan evankelioiminen on usein kummajainen. Evankelioimistyötä ei välttämättä ole edes mielletty kuuluvaksi luterilaisen kirkon tehtäviin, saati osaksi perustystä.

Häkkisen mukaan jaon tekeminen evankelioimistyön ja lähetystyön välille kuuluu menneeseen. Nykyään niillä ei ole enää samanlaista eroa.

– Kristillinen todistustehtävä ja lähetystehtävä on yksi. Meidän on julistettava evankeliumia ja oltava Kristuksen todistajia sanoin ja teoin siinä ympäristössä, jossa elämme.

Lastina vanhentuneet käsitykset

– Suomalaisessa kontekstissa ongelmana on, että evankelioinnin käsite kantaa mukanaan monia rasitteita, Häkkinen huomauttaa.

– Evankelioiminen herättää usein mielikuvan suurista tapahtumista ja nimekkäistä puhujista. Myös tästä syystä työn aloittamiselle syntyy

"Jumalalle mikään aika ei ole parempi tai huonompi."

korkea kynnyks. Vanha käsitys painottaa uskonratkaisua. Se unohtaa sakramentit, luterilaisen käsityksen kasteesta ja seurakunnan täysivaltaisesta jäsenyydestä, Seppo Häkkinen miettii.

Tunnustuskirjojen pohjalta evankelioimiselle löytyy oma paikka luterilaisessa teologiassa. Siihen kuuluu ihmisen kohtaaminen kokonaisvaltaisesti ilman ehtoja. Tähän suuntaan Evankelioimistyön toimikunta haluaa kehittää seurakuntien evankelioimistyötä.

Evankelioimistyön toimikunta aloitti toimintansa 1996 Kirkkohallituksen alaisuudessa. Tehdäväkseen se sai edistää missionaarisen kirkko- ja seurakuntanäkemyksen toteutumista kirkossa ja seurakunnissa. Tähän pyritään muuan muassa osallistumalla uusien missionaaristen toimintamuotojen kehittämiseen. Tällaisia ovat esimerkiksi seurakunnan elämän ulkopuolella olevien ihmisten tavoittaminen sekä lähetystyön ja muiden kirkkojen kokemusten hyödyntäminen arjen seurakuntatyössä.

Nykypäivän haasteet

Euroopan protestanttisten kirkkojen yhteisö (CPCE) on ottanut vuonna 2007 julkaistussa asiakirjassa "Evangelising - Protestant perspectives for the Churches in Europe" evankeliointiin – eli lähetystyöhön kotikentällä, modernissa Euroopassa – tervetulleeseen näkökulman.

Asiakirjan peruslähdekohta on, että Jumalalle mikään aika ei ole muita parempi tai huonompi. Kaikissa aikakausissa ja yhteiskunnissa on liittymäkohtia evankeliumiin ja esteitä sille.

Nyky aika paitsi haastaa evankelioimistyötä, myös tarjoaa sille mahdollisuuksia, pohtii kirkkoneuvos Seppo Häkkinen.

– Usein ajatellaan, että aika, jossa elämme on erityisen paha kristinuskolle. On totta, että nykyajan aatteissa on paljon sellaista, joka haastaa kirkkoa ja evankelioimistyötä. Mutta vastaavasti aikamme tarjoaa monia mahdollisuuksia. Ne olisi osattava ottaa vastaan, Häkkinen rohkaisee.

Yksilöä painottava kulttuuri on luonut tarpeen kuulua johonkin. Tähän haasteeseen evankelioimistyön toimikunta on vastannut julkaisemalla Kohti näkyä –materiaalin seurakunnassa toteutettavaa pienryhmätoimintaa varten. Hanne pyrkii nostamaan evankelioimistyön asemaa ja merkitystä seurakunnissa ja ohjaamaan ihmisiä kohtaamaan toiset kokonaisvaltaisesti.

Toimikunta on järjestänyt seminaareja, joissa on yhdessä seurakuntien työntekijöiden kanssa pohdittu, mitä evankelioimistyö voisi olla tänään. Seminaarit ovat synnyttäneet uudenlaisia innostusta. Sanoin ja teoin julistaminen voi tuoda yhteen myös diakonian ja evankelioimistyön.

– Evankelioimiskampanjat eivät välttämättä ole sitä, että järjestetään suuri kokous. Ne voivat olla matalan profiilin diakoninen tapahtuma, jossa ihmisiä palvellaan, Seppo Häkkinen visioi.

Kuka koppariksi?

Seppo Häkkinen haluaa heittää evankelioimistyön palloa seurakuntien lähetysyhteisöille.

"Yksilöä painottava kulttuuri on luonut tarpeen kuulua johonkin."

– Evankelioimistyön ja lähetysyksen yhteenkuuluvuuden pitäisi tulla vahvemmin esille paikallistasolla. Toivon, että osaamme pohtia sitä oikealla tavalla myös täällä Kirkkohallituksessa. Asioita pitää miettiä uudelleen, jotta löydetään evankelioimistyön paikka paikallisen seurakuntatyön kokonaisuudessa.

Mutta kuka ottaa Häkkisen nappaaman pallon kiinni? Lähetystyön toimikunnilla ja lähetysyhteisöillä on varmasti paljon annettavaa evankelioimistyölle. Lähetysyksen tuomat haasteet ja paineet on toki otettava huomioon. Niiden valossa voi miettiä omia mahdollisuuksiaan.

Häkkinen summaa ajatuksiaan mieleen jääneellä sitaatilla:

– "Jos lähetys on evankeliumin viemistä sinne, missä Kristusta ei vielä tunneta, evankelioiminen on evankeliumin viemistä sinne, missä Kristusta ei enää tunneta."

JANNE-ANTTI LATVALA

Seuraava kirkon evankelioimistyön konferenssi järjestetään 23.–25.3.2009.

Kuva: Pia Tiusanen/SMS:n kuva-arkisto

Alfa-kurssi tuo seurakuntaan uutta elämää

"Työntekijät kiinnittävät kurssin seurakunnan toimintaan."

Länsi-Porin seurakunnassa aloitteen Alfa-kurssin pitämisestä tekivät seurakuntalaiset. Seurakunta vastasi kysyntään viipymättä niin, että ensimmäinen kurssi neljä vuotta sitten ei ehtinyt edes talousarvioon.

Alfa-kurssit ovat vakiinnuttaneet paikkansa seurakunnissa yhtenä tavoittavan toiminnan muotona. Suomen ensimmäinen Alfa-kurssi pidettiin 1996. Vuonna 2003 toteutettiin Suomessa jo yli 500 kurssia. Tieto kurssista leviää usein parhaiten ihmiseltä ihmiselle. Näin toiminta alkoi myös Länsi-Porissa, kun muutamat seurakuntalaiset olivat tutustuneet toimintaan muualla.

Samu Repo ja Antti Koivisto toivovat jatkoa Alfa-kursseille omassa seurakunnassaan.

Länsi-Porin seurakunnassa evankelioimistyötä suunnittelee ja toteuttaa evankelioimistyön toimikunta. Toimikunnan tehtävä on keskittyä oman seurakunnan toimintaan, kun lähetystyön johtokunta vastaa ulkokohteista. Toimikunta järjestää esimerkiksi Raamattu-päiviä ja kesäisin pihaseuroja. Toimikunnan tehtäväkseen ottama Alfa-kurssi oli uutta omassa seurakunnassa, vaikkakin niitä oli pidetty muualla Porin seurakuntayhtymän alueella.

Valmis formaatti lähtökohtana omalle toteutukselle

Ensimmäisen kurssin suunnittelu alkoi keväällä 2003.

– Kurssi toteutettiin ja saatiin päätökseen vielä saman vuoden syksyllä, kertoo kirkkoherra Antti Koivisto. Hän oli tuolloin kurssin vastaava.

– Työntekijä hoitaa käytännön asioita ja vastaa opetuksen linjasta.

Ensimmäisellä kurssilla oli yhteensä 50 osallistujaa vastuunkantajat mukaan lukien.

Alfa-kurssit saivat alkunsa Holy Trinity Brompton nimisessä anglikaaniseurakunnassa Lontoossa 1970-luvulla. Kurssi perustuu valmiiseen formaattiin, joka pitkälti ohjaa ja määrittelee muodon ja sisällön.

Kurssi kestää yleensä noin kymmenen viikkoa ja siihen kuuluu 10-12 tapaamista, joihin kuuluu ruokailu, kurssiohjelman mukainen alustus,

"Moni haluaisi saada lisää jotakin samanlaista."

kahvittelu sekä keskustelua noin kymmenen hengen ryhmissä. Kutakin ryhmää ohjaa ainakin pari ohjaajaa. Vapaaehtoisia tarvitaan ryhmien ohjaamisen lisäksi ruoan valmistukseen ja muihin käytännön tehtäviin. Ennen kurssia avustajat saavat siihen tarkoitetun koulutuksen.

Länsi-Porissa kurssin luennoitsijoina toimivat Koiviston ohella työntekijät Porin seurakuntayhtymän alueelta.

– Työntekijät kiinnittävät kurssin seurakunnan toimintaan, Koivisto kertoo.

Alfa-kurssin kautta Länsi-Porin seurakunta on tavoittanut uusia ihmisiä piiriinsä. Osa tulijoista on jäänyt mukaan seurakunnan toimintaan.

Hyvät kokemukset herättävät toiveen saada lisää

Pastori Samu Repo vastasi viime syksynä pidettyä toisesta kurssista.

– Alfa-kurssi oli minulle uusi kokemus. Kävimme kiinnostavia keskusteluita. Tapaamiset oli mukavaa aloittaa ruokailulla, Repo kertoo. Häntä viehättää kurssin kaksipuoleinen ulottuvuus: toiminnan tarjoaminen seurakunta-aktiiveille ja uusien kasvojen mukaan kutsuminen.

– Osallistujissa heräsi myös kysymys jatkosta. Moni haluaisi saada lisää jotakin samanlaista.

Länsi-Porin Alfa-kurssien mainonta on toteutettu seurakunnan ja seurakuntayhtymän omia tiedotuskanavia hyödyntäen. Osallistujia on riittänyt, sillä myös viimevuotisella kurssilla oli viitisenkymmentä osallistujaa. Kurssilaiset ovat Porista ja lähialueilta.

Toisella kerralla kurssi ehdittiin kirjata budjettiin. Rahoitusta on saatu myös Kristilliseltä opintokeskukselta. Kulut eivät kasva suureksi, kun on omat työntekijät ja tilat.

Aluksi hyvin pienimuotoisena toiminut Alfa-kurssi on sittemmin levinnyt yli 150 maahan yli kirkko- ja tunnustuskuntarajojen. Tähän mennessä kurssin on käynyt maailmassa yli kahdeksan miljoonaa ihmistä.

Länsi-Porissa palaute on ollut positiivista. Ilmassa on ajatus, että kursseja voitaisiin järjestää vuoron perään Porin seurakuntayhtymän seurakunnissa. Tälle vuodelle on jo tiedossa kaksi kurssia. Sekä Koiviston ja Revon toiveena on järjestää kursseja tulevaisuudessa myös Länsi-Porissa.

Diakonia, evankelioiminen ja lähetys

■ SEURAKUNNISSA diakonia, lähetystyö ja evankelioiminen ovat usein erillisiä työaloja, joilla on omat työntekijänsä ja budjettinsa. Jos työntekijöiden hengelliset suuntautumiset ovat erilaisia tai henkilökiemiat eivät toimi, työaloilla voi olla vain vähän jos ollenkaan kosketusta keskenään. Niitä voisi verrata kolmeen toisistaan erilliseen ympyrään. Toisaalta saatetaan korostaa, että kaikkien kolmen tulisi läpäistä seurakunnan koko toimintaa.

Erityisen paljon intohimoja liittyy diakonian ja evankelioimisen suhteisiin. Lähetystyön osalta useimmat ymmärtävät, että sekä palvelu (diakonia) ja julistus (evankelioiminen) kuuluvat työhön. Sen sijaan diakonian ja evankelioimisen yhteyden näkeminen vaatii erityisperusteluita. Jotkut vierastavat termiä evankelioiminen, koska se on tullut käyttöön ensin muualla kuin luterilaisissa kirkkoissa. Siihen voi monien mielestä liittyä myös manipulointia ja ihmisten uskonnollisiin ratkaisuihin pakottamista.

Meillä evankelioimista pidetään kotimaan toimintana. Lähetystyö taas nähdään maan rajojen ulkopuolella tapahtuvaksi. Englanninkielisessä maailmassa saatetaan kuitenkin käyttää sanontaa maailman evankelioiminen lähetystyön synonyymina.

Määritelmät ja reviirit

Kaikille kolmelle, diakonialle, evankelioimiselle ja lähetykselle on kehitetty määritelmiä. Erityisen hankala on lähetys. On monta termiä, jotka puhuvat suunnilleen samasta asiasta. Puhutaan lähetystyöstä, lähetyksestä ja lähetystehtävästä. Näiden termien välillä nähtävät erot heijastavat lähetyksestä käytävää kansainvälistä keskustelua. Lisäksi on olemassa meidän oloissamme syntynyt termi kansainvälinen diakonia.

Näyttää kuitenkin siltä, että määritelmien kehittämisen avulla diakonian, evankelioimisen ja lähetysten keskinäisiä suhteita on vaikea ilmaista. Maaliskuussa Imatralla pidetyssä kirkon evankelioimistyön konferenssissa puhuttiin muun muassa siitä, että evankelioimiseen tulisi liittyä selkeä diakoninen ulottuvuus. Tarkkoihin määrittelyihin pyrkiminen voi johtaa myös reviirijattelun vahvistumiseen. Syntyy keskustelua siitä, kenelle diakonia ja evankelioiminen oikein kuuluvat. Ovatko ne jonkun työntekijäryhmän

"Tarkkoihin määrittelyihin pyrkiminen voi johtaa myös reviirijattelun vahvistumiseen."

erityisaluetta? Pitäisikö jokaisen kristityn elämässä olla diakoniaa ja evankelioimista?

Ulottuvuudet

Diakonia, evankelioiminen ja lähetys liittyvät erottamattomasti toisiinsa. Oikeastaan voisikin puhua kahdesta työalasta ja yhdestä ulottuvuudesta. Diakonia ja evankelioiminen – palvelu ja julistus – voivat viitata seurakunnan konkreettisiin toimenpiteisiin.

Lähetys viittaa siihen, että nämä toimenpiteet suuntautuvat seurakunnan ulkopuolelle. Se voi tarkoittaa seurakunnan lähellä olevien kohtamista tai osallistumista maailmanlähetykseen. Lähetysten tehtävänä onkin muistuttaa siitä, että kaksi kolmannelle maailman ihmisistä elää kristillisten kirkkojen ulkopuolella.

JAAKKO MÄKELÄ
TT, Kirkon lähetys sihteeri

Lähetystyön kenttä on jo Suomessa

Suomessa keskustellaan tällä hetkellä paljon maahanmuuttajapolitiikasta. Vanhasen toinen hallitus perusti maahanmuuttajien asioiden hoitamista varten jopa uuden maahanmuutto- ja euroministerin viran. Kuinka Suomeen muualta muuttaneet vaikuttavat suomalaiseen väestöön ja kristillisyyteen?

"Kynnys voi olla hyvinkin vaikea, joskus jopa ylivoimainen ylitettävä."

Pohdin seuraavassa, kuinka maahanmuuttajat vaikuttavat suomalaiseen kristillisyyteen ja millaisen haasteen maahanmuuttajat muodostavat Suomen evankelis-luterilaiselle kirkolle.

Pluralistisessa kontekstissa Suomen kirkon pitää uskaltaa tarjota kristinuskkoa maahanmuuttajille. Toisaalta sen on samalla uskallettava suvaita erilaisia uskontoja ja kirkkokuntia.

Suomessa asuu erilaisia maahanmuuttajaryhmiä: On vakituisesti asuvia, tilapäisesti asuvia, ►

Kuva: Timo Keskiälo

Kieli, kulttuuri ja etnisyys ovat työvälineitä, jotka mahdollistavat evankeliumin kertomisen. Kuva Kansainvälisen seurakunnan tilaisuudesta.

"Suomen kirkon pitää uskaltaa tarjota kristinuskoa maahanmuuttajille."

esimerkiksi työkomennuksilla olevia ja opiskelijoita. Eri kulttuureita ja uskontoja edustavat maahanmuuttajat merkitsevät sitä, että lähetyskenttä on tullut Suomeen.

Kieli muodostaa korkean kynnyksen

Maahanmuuttajille Suomi edustaa niin sanottua kristittyä maata. Monet kiinnittävätkin erityistä huomiota sekä täällä ilmeneviin positiivisiin että negatiivisiin asioihin.

Kristityillä maahanmuuttajilla, esimerkiksi opiskelijoilla, on yleensä kotimaahan palatessaan mahdollisuus puhua kristinuskosta niin, että he tulevat myös kuulluiksi. Maahanmuuttajat tekevät aktiivisesti evankelioimistyötä kotimaahan jääneiden sukulaistensa keskuudessa.

Suomessa kulttuuri, mutta erityisesti kieli muodostavat maahanmuuttajalle korkean kynnyksen lähteä mukaan suomalaiseen seurakuntaelämään. Kynnys voi olla hyvinkin vaikea, joskus jopa ylivoimainen ylitettävä. Kynnyksen madaltaminen on suuri haaste Suomen kirkolle, seurakunnille ja myös yksityisille kristityille.

Taustalla vaihtelevia kokemuksia

Kristityt maahanmuuttajat, etenkin ne, jotka ovat vasta löytäneet kristinuskon, tarvitsevat suomalaisten kristittyjen ja kirkon tukea.

Suurimmalla osalla maahanmuuttajakristityistä ei ole aiempaa kokemusta uskonnollisista järjestöistä, kirkosta ja seurakunnasta. Toisilla puolestaan kokemukset poikkeavat suuresti suomalaisesta kirkollisesta ja hengellisestä todellisuudesta. He eivät välttämättä tiedä tai mitä seurakuntaelämään Suomessa kuuluu, mitkä ovat seurakuntalaisten velvollisuudet, mitä kuuluu työntekijöiden, kuten papin työhön.

Maahanmuuttajat tarvitsevat mahdollisim-

man puolueetonta tietoa myös erilaisista uskonnollisista ryhmistä. Esimerkiksi monet ei-kristilliset ryhmät (Jehovan todistajat, mormonit) tekevät koko ajan aktiivista lähetystyötä maahanmuuttajien keskuudessa.

Kristillisessä kentässä vaikuttavat myös ulkomailta vierailulle tulleet karismaattiset evankelistat, puhujat ja muut työntekijät. Miten suhtautua heihin ja heidän opetuksiinsa, silloin kun ne poikkeavat kirkon opetuksesta?

Monia maahanmuuttajia hämmentää se, että kristillisiä kirkkoja on olemassa useita ja että niiden sisällä on vielä erilaisia liikkeitä, kuten Suomessa vaikuttavat herätysliikkeet.

Ekumeeninen seurakunta on utopiaa

Ekumenia ja siihen liittyvien kysymysten käsittely onkin noussut maahanmuuttajien parissa tehdyssä työssä yhä tärkeämmäksi asiaksi.

Suomessa olevien etnisten kristillisten ryhmien johtaminen, uskonopin määrittäminen ja opetustoiminta ovat osoittautuneet hankaliksi, koska niin monelta eri taholta tulee ajoittain jopa ristiriitaista tietoa ja ajatuksia.

Utopiaa kuitenkin on silloin tällöin esitetty ajatus, että maahanmuuttajia ajatellen tulisi ▶

Paulos Huang muistuttaa, että kristityt maahanmuuttajat kaipaavat seurakuntayhteyttä.

"Kirkon tulisi pyrkiä kohtaamaan se todellisuus, missä maahanmuuttajat elävät."

perustaa ekumeeninen seurakunta. Teoriassa ajatus kuulostaa mahdolliselta ja jopa hyvältä. Käytännössä sen toteuttamisessa kohdattaisiin suuria, luultavasti jopa ylitsepääsemättömiä vaikeuksia.

Tukea ja yhteyttä

Etniset kristilliset ryhmät tarvitsevat tukea ja yhteyttä kirkkoon ja seurakuntiin. Niiden jättämisen selviytymään yksin ristiriitojen keskelle olisi vahingollista sekä ryhmille että kirkolle.

Pienistä etnisistä, kristillisistä ryhmistä muodostuu helposti laikoja, jotka luovat oman opinsa poimimalla siihen johtajansa mieltymysten mukaisesti ainekset sieltä tältä. Ne voivat päätyä kritisomaan Suomen evankelisluterilaista kirkkoa pitäen itseään ainoana "oikeana kristittynä" ja "vanhurskaana" ryhmänä. Silloin muut kristityt ja seurakunnat alkavat helposti näyttää heistä maallistuneilta, ei oikealla tavalla kristillisiltä.

Kirkon tulisikin satsata maahanmuuttajatyön strategian kehittämiseen. On tärkeää, että kirkko tekee omaa maahanmuuttajatyötä ja toivottaa kaikki kristityt tervetulleeksi. Kirkon tulisi pyrkiä kohtaamaan se todellisuus, missä maahanmuuttajat elävät.

Kirkon ei kuitenkaan tule perustaa ekumeenista maahanmuuttajien seurakuntaa. Hallinnollisiin, uskonoppiin liittyviin, kulttuurisiin ja

etnisten ryhmien välisiin eroavuuksiin liittyvien syiden vuoksi sellainen ei todennäköisesti toimisi hyvin, vaan olisi omiaan synnyttämään konflikteja eri ryhmien välillä.

Hyvä esimerkki onnistuneesta tavoittavasta maahanmuuttajatyöstä on pääkaupunkiseudun seurakunnissa viime vuosina tehty työ. Pääkaupunkiseudulla on palkattu erikseen luterilaiset pastorit muun muassa arabian-, kiinan- ja venäjänkielistä työtä varten.

Hyvin tehty työ kantaa hedelmää

Etnisten ryhmien tavoittaminen on kirkolle erittäin tärkeää. Pelkkä kieli, kulttuuri ja etninen yhtenäisyys eivät kuitenkaan vielä riitä tekemään toiminnasta kristillistä. Maahanmuuttajienkin parissa tehtävän työn ydin on evankeliumin julistaminen. Kieli, kulttuuri ja etnisuus ovat työvälineitä, jotka mahdollistavat evankeliumin kertomisen.

Ekumeeninen työ on tärkeää, mutta sen ohella Suomen evankelisluterilaisten seurakuntien kannattaa kehittää omaa maahanmuuttajatyötä kirkon sisällä. Se auttaa maahanmuuttajia löytämään oman paikkansa paitsi suomalaisessa yhteiskunnassa myös Kristuksen maailmanlaajuisessa kirkossa.

Jos kirkko hoitaa maahanmuuttajatyön hyvin, kymmenen - kahdenkymmenen vuoden kuluttua voimme iloita siitä, että valtaosa nyt Suomessa olevista, kristityistä maahanmuuttajista on sopeutunut yhteiskuntaamme ja löytänyt paikkansa seurakunnissa. Voi olla, että silloin jo valtaosa toisesta kristitystä maahanmuuttajasukupolvesta on kastettu ja konfirmoitu Suomen evankelisluterilaisessa kirkossa.

Mission är möte och konfrontation

Möte

Mission innebär att kristen tro och vittnesbörd möter andra religioner och kulturer. Mission är möte med andra människor i deras olika livssituationer. Mission är att leva sig in i en annan människas situation och genom sitt eget handlande svara på hennes materiella och andliga behov.

Den materiella nöden ser vi alla omkring oss, men den andliga nöden är inte alltid lika tydlig därför att den nöden finns i en människas hjärta. Bland de folk som ännu räknar med en Gud med en bestämd vilja syns denna nöd. Men den som lever i otro vet inte att han är på fel väg. Han tror att det är den rätta vägen.

Mer än ett möte

Mission är konfrontation. Det här låter konstigt för dagens människor, som vant sig vid att kristen tro präglas av en osjälvisk kärlek från Guds sida och att man skall undvika all konfrontation. Jesus och hans lärjungar gjorde inte så.

Jesus i möte och konfrontation

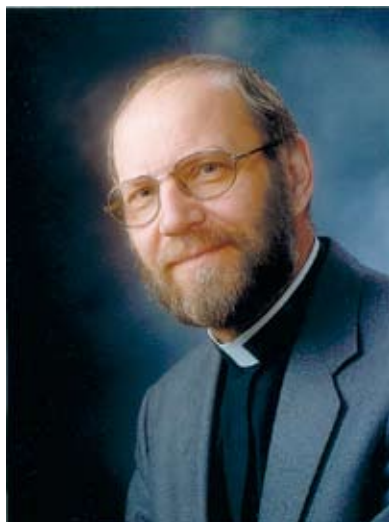
Redan innan Jesus började sitt offentliga uppdrag fördes han av Anden in i konfrontation med djävulen. Mission är konfrontation med onskan. Sedan levde Jesus i en ständig konfrontation med det onda ända tills han besegrade synden och döden genom sin egen död och uppståndelse. Därför var han i konflikt också med sin samtid. Han anpassade sig inte efter den etablerade "kyrkans" sätt att se. Han var inte barn av sin tid, utan hela hans uppträdande visade att han hörde till en helt annan tid och värld. Han undvek inte "landsförrädare" eller prostituerade eller "hed-

ningar". Många av dessa förstod att han hade kommit för att befria dem från synden.

Paulus i konfrontation och möte

Paulus var inte heller ett barn av sin tid. Därför var också han i konflikt med sin samtid - och vår tid. Han handlade ofta stick i stäv med dåtidens sätt att tänka och se. Han hade ett budskap som "världen" betraktade som dårskap. Paulus hade av Jesus fått till uppgift att "upprätta trons lydnad bland alla hednafolk" - att ersätta otro med tro på Jesus. Också Johannes visar klart i sitt evangelium att mission är konfrontation - i kärlek till människorna.

Mission innebär samma konfrontation idag. Vi lever i konflikt med synden, men i kärlek till våra medmänniskor. I vårt eget liv är vi i konflikt med vår medfödda syndiga natur genom en daglig kamp mot självisheten. Vi kämpar för att inte börjar likna "världen" i leverne och moral. Vi är i konflikt med "världen" i möte med människor. I kärlek till våra medmänniskor bekämpar vi synden med Guds ord, Andens svärd.

BORIS SANDBERG

TM, HK, prost, missionspräst i SLEF

*"Vi lever i konflikt
med synden, men i kärlek
till våra medmänniskor."*

Luterilainen evankelioiminen haastaa pohtimaan kastetta

Onko luterilaista, jos kastettuja luterilaisen kirkkomme jäseniä kutsutaan kääntymykseen ja uskoon? Pitäisikö evankelioimistyössä suuntautua vain uskonottomien, kirkosta eronneiden evankelioimiseen? Kuuluuko evankelioiminen vain lähetyksentilille vai voiko luterilaisessa kirkossa olla olemassa vielä ns. sisälähetystyötä? Kysymyksiin etsii seuraavassa vastausta teologian tohtori Timo Pokki.

Kun kastetuille julistetaan evankeliumia, heille sanotaan: Sinut on kastettu kristityksi. Tiedätkö mitä se merkitsee?

Lutherin mukaan kasteella on uudestisyntyttävä vaikutus (ks. esim. Iso Katekismus, 4. luku). Mutta Luther puhuu myös siitä, miten usko uudestisyntyttää. Roomalaiskirjeen selityksen esipuheessa Luther toteaa: ”Usko on Jumalan työ meissä. Se muuttaa ja uudestisyntyttää meidät.” Luther opettaa:

”Tämä tapahtuu niin, että ihminen kuulee evankeliumin sanan, jota ei ole ilmoitettu eikä julistettu inhimillisestä järjestä ja tahdosta, vaan Pyhästä Hengestä. Kun hän sydämensänsä uskoo tämän, silloin Jumala synnyttää hänet uudesti.” (WA 21:277).

Siksi meidän ei luterilaisina pitäisi väittää, että uudestisyntyminen tapahtuu vain yhdellä tavalla. Kaste on armon ovi, mutta julistetulla Jumalan sanalla on sama voima ja vaikutus. Reformoitu kristillisyyksi hyväksy kasteessa tapahtuvaa uudestisyntymistä.

Jotkut luterilaiset ovat taas kiivailleet sen puolesta, että ainoastaan kaste synnyttää uudesti. Lutherilla ja luterilaisissa tunnustuskirjoissa ovat nämä molemmat: sekä kasteella että julistetulla Jumalan sanalla on uudestisyntyttävä voima.

Ei joko-tai-asetelma

Myös Uuden testamentin valossa on aivan turhaa kiistellä, tapahtuuko uudestisyntyminen kasteessa vai kääntymyksessä, eli uskoontulossa. Kysymys on väärin asetettu, sillä vastaus ei ole joko-tai. Uusi testamentti käyttää ilmaisua ”uudestisyntyminen” kummassakin merkityksessä.

Esimerkiksi 1. Pietarin kirjeessä puhutaan selvästi ”uudestisyntymisestä Jumalan elävän ja pysyvän sanan voimasta” (1:23), mutta Tituksen kirjeessä uudestisyntymisestä puhutaan tavalla, joka viittaa yhtä selvästi kasteeseen (3:5). Samoin Joh. 3:5, jossa kuitenkin puhutaan Hengestä syntymisestä jatkuvana prosessina (Joh. 3:6, 8). Uudestisyntyminen on ensin kasteen asia (aoristi), sen jälkeen uusiutuvan uskon (perfekti) ja lopuksi vielä ylösnousemuksessa tapahtuvan uudestisyntymisen asia (futuuri).

Esimerkiksi Aimo T. Nikolaisen mukaan tämä on Uuden testamentin ”klassinen pelastusjärjestys”, joka antaa raamatulliset perusteet myös nykyaikaiselle evankelioimistylle. Kastettujakin saa evankelioida.¹

”Meidän ei luterilaisina pitäisi väittää, että uudestisyntyminen tapahtuu vain yhdellä tavalla.”

Jokapäiväinen parannus

On todellisuutta, että suurin osa kastetuista elää Suomessakin seurakuntayhteyden ulkopuolella, eivätkä elä kasteen armosta. Tämä oli todellisuutta jo Lutherin ajan Saksassa, vaikkakaan yhteiskunta ei ollut maallistunut, vaan hyvinkin kristillinen.

On hyvä muistaa, että myös Luther puhui ”kristityistä turkkilaisista” tarkoittaen ihmisiä, jotka on kyllä kastettu kristityiksi, mutta joilta puuttuu usko. Lutherin mukaan ei tule epäillä sitä, etteivätkö he olisi kasteessa todellisesti uudestisyntyneet ja saaneet lapsen uskon (fides infantium), mutta paholainen on sen heiltä riistänyt.² Siksi heille on julistettava Jumalan sanaa (lakia ja evankeliumia), jotta he voisivat palata kasteessa saamaansa uskoon.

Jokaisen kristityn tulee Lutherin mielestä palata kasteessa saatuun uskoon joka päivä. Parannus ei ole vain kertakaikkinen kääntymys, vaan sen varsinainen olemus on Lutherin mukaan ”jokapäiväinen parannus”. Kääntymyksen sijasta Luther puhuukin yleensä parannuksesta. Amerikkalainen uskontososologi Peter Berger on sanonut osuvasti: Sosiologiselta kannalta uskoon tuleminen ei ole läheskään niin vaikeaa kuin uskossa pysyminen.

Koetinkivenä kasteteologia

Kasteteologia on luterilaisen evankelioimistyön todellinen koetinkivi. Jos kaikkia kastettuja ja kirkkoon kuuluvia pidetään ilman muuta ”uskossa olevina Jumalan lapsina ja taivaan perillisinä”, ei Suomessakaan ihmisten uskoon tulemiseen tähtäävää evankelioivaa julistusta kaipaaisi kuin noin kymmenesosa väestöstä.

Jo Augsburgin tunnustus toteaa kirkon jäsenistä, että myös jumalattomia on sekoittunut tosiuskovien ja pyhien joukkoon. Kirkko on ”sekoittunut ruumis” (corpus permixtum). Kirkossa on siten kuolleita ja eläviä jäseniä.³

Aimo T. Nikolainen viittasi aikoinaan tässä yhteydessä Tuhlaajapoika-vertaukseen toteamalla, että ”kristillisen kirkon jäsenet, jotka ovat vieraantuneet kristillisestä uskosta ja sen elämänmuodosta, eivät ole pakanoita vaan tuhlaajalapsia, joilla on oikeus omistaa uudestaan ja uudestaan se usko, johon heidät on kasteessa otettu.” Nikolaisen mielestä evankelioivalla julistuksella on tärkeä osuus juuri tässä.

Nikolainen viittaa myös Ilmestyskirjan kohtaan 3:1–2: ”Minä tiedän sinun tekosi. Sinä olet elävien kirjoissa, mutta sinä olet kuollut. Herää valvomaan...” Nikolaisen mukaan tässä on kysymys juuri siitä heräämisestä, joka merkitsee paluuta kasteessa alkaneeseen uuteen elämään. Nämä ihmiset ovat seurakuntien jäseniä; he ovat kastettuja, mutta todellisuudessa heidän tilaansa

Timo Pokki muistuttaa, että sosiologiselta kannalta katsottuna uskon tuleminen ei ole likikään yhtä vaikeaa kuin uskossa pysyminen.

Kuva: Pia Tuisanen/SANSA kuva-arkisto

Kaste on armon ovi, mutta julistetulla Jumalan sanalla on sama voima ja vaikutus.

kuvaa ilmaisu ”kuoleman uni”. Evankelioiminen on herättelemistä ja kutsu kasteen armoon. Kaste ei myöskään ole ainoastaan lahja, vaan se on myös kutsu Kristuksesta todistamiseen.

Evankelioiminen haastaa

Luterilaisiin tunnustuskirjoihin kuuluvassa Isossa Katekismuksessa Martti Luther opettaa, että vaikka kaste on armonväline, jossa Jumala toimii ilman ihmisen myötävaikutusta, se ei sulje pois uskoa, vaan ”haastaa uskoon”.⁴ Evankeliointi on tämän haasteen esittämistä.

”Evankelioiminen on herättelemistä ja kutsu kasteen armoon.”

”Tuhlaajalasta ei kasteta uudelleen.”

Kun kastetuille julistetaan evankeliumia, heille sanotaan: Sinut on kastettu kristityksi. Tiedätkö mitä se merkitsee? Tiedätkö, mitä olet kasteessa saanut? Oletko ottanut ne lahjat uskossa vastaan? Evankelioinnin päämääränä on, että Kristus tulee todellisesti läsnäolevaksi ihmisen elämässä.

Epäuskossa elävä kastettu ihminen on erossa Kristuksesta, koska hän on erossa Vapahtajan armahtavasta läsnäolosta. Hän on kadoksissa, koska hän ei löydä tietä seurakunnan jumalanpalvelukseen, jossa Kristus sanansa ja sakramenttiansa kautta synnyttää, vahvistaa ja hoitaa uskoa.

Uudelleen kirkon ovesta sisään

Elämä Kristuksen läsnäolossa on siis elämää armonvälineiden yhteydessä. Kastettu, joka on vieraantunut siitä uskosta, johon hänet on kastettu, on evankelioimisen kautta tarkoitus johdattaa konkreettisesti uudelleen kirkon ovesta sisälle elämään ja omistamaan niitä lahjoja, joita hänelle kasteessa annettiin. Tuhlaajalasta ei kasteta uudelleen, vaan hän saa elää kasteen lahjaa todeksi tunnustaessaan syntinsä ja ottaessaan vastaan synninpäästön.⁵

Kasteella on Lutherin Ison katekismuksen mukaan elinikäinen merkitys. Aikuisenakin tapahtuva evankeliumiin uskominen merkitsee Lutherin näkemyksen mukaan paluuta kasteessa lahjoitettuun syntien anteeksiantamukseen ja uuteen elämään Kristuksessa. Kaste on kutsu uuteen elämään Kristuksen ja seurakunnan yhteydessä. Luterilaisen tunnustuksen valossa evankelioiminen on sitä, että sekä uskovia että uskosta etäänntyneitä kehoitetaan palaamaan kasteen armoon.

TIMO POKKI
TT

1 Aimo T. Nikolainen: Evankelioimisen raamatulliset juuret. – Evankelioiminen rikkoo ympyrät. 32. yleiset kirkkopäivät Lahdessa 6.-9.6.1985. Toim. Mikko Malkavaara ja Raimo Ylä-Soininmäki. s. 12–20.

2 Ks. Eero Huovinen: Fides infantium. Martti Lutherin käsitys lapsen uskosta. (1991), s. 186.

3 Ks. Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat (1998), 54, 148.

4 Ks. Evankelis-luterilaisen kirkon tunnustuskirjat (1998), 402–403.

5 Näin kuvaa kasteen ja evankelioimisen suhdetta Matti Väisänen kirjassaan ”Pyhä kaste kirkossa” (2001), s. 391–392.

Määrittele termi

■ KUN OSTIN ensimmäisen tietokoneeni lähes neljännesvuosisata sitten, yritin opetella myös ohjelmointia. Muistan koodia kirjoittaessani saaneeni usein eteeni huomautuksen: define the term (määrittele termi). Tämä johtui siitä, että olin käyttänyt sanaa, jota tietokone ei tunnistanut.

Kun puhutaan evankelioinnista ja lähetystyöstä, pitää pohtia, olisiko selvitettävä, mitä termit tarkoittavat. Tarkoittavatko ne samaa vai ovatko ne vastakkaisia. Jos ne ovat vastakkaisia toisilleen, mitä sitten on lähetystyö. Voiko sanoa, että tekee lähetystyötä, mutta ei evankelioi?

Mitä on evankelioiminen? Minulle evankelioiminen, sekä kotimaassa että maan ääriässä, on hyvän sanoman julistamista.

Mitä on julistaminen? Nykysuomen sanakirjan mukaan se on *tietoon saattamista, ilmoittamista*. Jos taas katsomme samasta teoksesta sanaa lähetystyö, saamme määritelmän: *muunuskoisten käännöstyö*. Tällä merkityksellä lähetysjärjestö olisi muunuskoisten käännöstyöjärjestö. Ei kuulosta oikein mukavalta, vaikka usealla työalueella lähetystyöhön suhtaudutaan tämän termin mukaisesti.

Miten sana lähetystyö pitäisi sitten ymmärtää? Viimeaikoina on puhuttu kokonaispainoisesta lähetystyöstä, joka kattaa sekä sanajulistuksen, sairauden- ja terveydenhoidon, kouluttamisen, kehitysavun ja niin edelleen. Muutama vuosi sitten joku kysyi Haminan sotilasmusiikkitaipaleessa mitä on sotilasmusiikki. Sotilaskapellimestari Juhani Leinonen antoi määritelmän: se on kaikkea sitä musiikkia, jota sotilaat soittavat. Pätekö lähetystyöhön samanlainen määritelmä: sen on kaikkea sitä työtä, mitä lähetystyöntekijät tekevät?

Mielestäni määritelmä pätee, mutta jälleen tulee selittää termi lähetystyöntekijä. Lähetystyöntekijä on kristillisen ilosanoman ilmoittaja, tietoon saattaja. Jos lähetystyöntekijä on sisäis-

"Miten sana lähetystyö pitäisi sitten ymmärtää?"

tänyt ilosanoman, on aivan sama mitä työtä hän tekee, hänen halunsa on kaikessa tuoda esille ilosanoma eli evankeloida. Vaikka hän opettaisi käymälän tekoa, hänen halunsa on tavalla tai toisella tuoda evankeliumi tiettäväksi. Jos hän taas ei ole sisäistänyt itse kristillistä ilosanomaa, ei hän voi jakaa sitä toisille. Hän ei ole silloin myöskään lähetystyöntekijä, vaan avustustyöntekijä. Avustustyötä voi tehdä ei-kristittykin, mutta kristillistä lähetystyötä hän ei voi tehdä.

PEKKA KARVANEN

Eri kulttuurit kohtaavat Kansainvälisessä seurakunnassa. Kuvassa keskellä pastori Timo Keskitalo.

Kansainvälinen seurakun

Kansainvälinen seurakunta on toiminut Helsingissä yli 30 vuotta. Pastori Timo Keskitalo kertoo seuraavassa, mikä on Kansainvälisen seurakunnan missio tänään.

Kansainvälinen seurakunta kuuluu protestanttisten seurakuntien maailmanlaajaan verkostoon. Jokaisella seurakunnalla on jotain omintakeista ja esimerkiksi Helsingissä toimivalla seurakunnalla on pohjoismaiseen tapaan vahvat siteet luterilaiseen kirkkoon. Seurakunnalla on ollut perustamisestaan lähtien vahva missionaarinen näky.

Maahanmuuttajia tavoittamassa

Lähetysstrategisessa arvioinnissa on viime vuosikymmenten aikana havahduttu kaupungistumisen ja siirtolaisuuden luomiin haasteisiin. Missiologiassa on korostettu seurakunnan roolia lähetystyön subjektina.

Kuva: International Evangelical Church in Finland

ta palvelee ja tavoittaa

Kansainvälinen seurakunta on näiden koordinaattien solmukohdassa. Seurakunnan päälimmäinen tavoite on julistaa evankeliumia pääkaupunkiseudun kansainväliselle väestölle ja rakentaa heille seurakunta, jossa voi sekä tulla kristityksi että kasvaa kristillisessä uskossa.

Yksi keskeisistä haasteista on löytää tavoittamisen väline. Kansainvälisellä väestöllä ei nimittäin ole omaa mediaa. Kansainvälisen seurakunnan tavoittavuutta on tutkittu ja siihen liittyen on havaittu, että suomalaiset löysivät seurakunnan useimmiten Kirkko ja kaupunki-lehden mainoksen kautta. Eurooppalaiset ja amerikkalaiset löysivät tiensä jumalanpalveluk-

siin suurelta osin internetin kautta. Afrikkalaiset ja aasialaiset löysivät Kansainvälisen seurakunnan ystäviensä kautta.

Tutkimuksen perusteella näemme keskeisimmäksi haasteeksi toimia yhteisönä, johon seurakuntalaiset voivat tuoda ystävänsä ja osallistua heidän kanssaan jumalanpalveluksiin, ylpeänä omasta seurakunnastaan.

Palvelu strategian keskiössä

Kansainvälisen seurakunnan toiminnan kannalta keskeisimpiä strategisia ryhmiä ovat maahan juuri saapuneet henkilöt, jotka tarvitsevat sosiaalista turvaverkkoa, kuten ulkomaalaiset opis-

kelijat jotka luonnostaan tutkivat uusia asioita, turvapaikan hakijat, jotka ovat jättäneet menneen taakseen sekä kulttuurirajojen yli avioituneet, jotka joutuvat päivittäin arvioimaan omia ja yhteiskunnan arvoja.

Seurakunnan tavoittava toiminta hahmottuu näiden avainryhmien kautta vahvasti diakoniseksi. Diakonista palvelua tehdään avoimesti kristillisestä uskosta todistaen. Kun diakonia palvelee aidosti maahanmuuttajien tarpeita, sitä ei tarvitse juurikaan mainostaa. Muista kulttuu-

reista tulleet osaavat suhtautua myös kristilliseen todistukseen maallistuneita suomalaisia luontevammin.

Kansainvälinen seurakunta on utopia. Jokainen seurakunta on jonkun kulttuurin ja kielen dominoima. Jo likiarvokin monikulttuurisesta seurakuntayhteisöstä on niin viehättävä, että seurakunta toimii pelkällä olemassaolollaan evankelioimisen välineenä.

Missiologit ovat toisaalta tutkineet paljon homogeenisten ryhmien vahvuutta lähetystilan-

Kuva: Timo Keskitalo

*"Yksilöt eivät pysty
tuomaan yhteisöllistä
kulttuuria meidän
yksilökeskeiseen
kulttuuriimme
– sen voi tuoda vain
yhteisönä."*

*"Kun diakonia
palvelee aidosti
maahanmuuttajien
tarpeita, sitä ei
tarvitse juurikaan
mainostaa."*

Kansainvälinen seurakunta
panostaa etniset rajat ylittävään
yhteisöllisyyteen.

teessa. Helsingin kansainvälinen seurakunta on omaksunut kahtalaisen lähestymistavan: ihmisiä tavoitetaan sekä suureen monikulttuuriseen seurakuntaan, että pienempiin etnisyyden tai kielen rajaamiin seurakuntayhteisöihin.

Heijastumia kansankirkkoon

Kansainvälisellä seurakunnalla on vaikutusta suomalaisen kristillisyyden monellakin tasolla. Pääsääntönä voidaan kuitenkin pitää että yksilöt eivät saa tuotua esille omaa etnistä kristillistä

vahvuuttaan vierailijoina suomalaisissa seurakunnissa, eikä edes seurakunnan pitkäaikaisina jäseninä.

Muiden kansojen kristillisyyden vahvuudet saadaan suomalaiseen seurakuntaan vain, jos olemme vuorovaikutuksessa etnisten seurakuntien kanssa. Tämä johtuu ensinnäkin siitä, että yksilön erilaisuus jää aina vain erikoisuudeksi. Toiseksi, yksilöt eivät pysty tuomaan yhteisöllistä kulttuuria meidän yksilökeskeiseen kulttuuriimme – sen voi tuoda vain yhteisönä.

Etnisten ja kieleen perustuvien seurakuntien vaarana on eristyminen suomalaisesta kulttuurista. Siksi on suotavaa, että pyhäkoulua pidetään toiselle sukupolvelle suomen kielellä. Toisesta sukupolvesta voi kasvaa tällä tavoin kaksi kulttuuripiiriä hallitseva vahvojen kristittyjen joukko. Tähän tapaan myös suomalaisten perheiden ulkomailla kasvaneet lapset saattavat joko kadottaa oman identiteettinsä tai olla vahvoja maailmankansalaisia.

Monet Kansainväliseen seurakuntaan hakeutuvat suomalaiset ovat näitä nuoria, joilla on suomalainen ulkonäkö ja nimi, mutta sisältä he ovat jotain muuta. Heille Kansainvälinen seurakunta tarjoaa pehmeän laskun seurakunnan elämään Suomessa.

Vuosittain melkoinen seurakunnan työhön opiskelevien joukko suorittaa harjoittelunsa Kansainvälisessä seurakunnassa. Näin he oppivat kohtaamaan eri kulttuurien edustajia. He oppivat myös sellaisen seurakuntatyön mallin, joka saattaa olla tavallisten kaupunkiseurakuntien arkea tulevaisuudessa.

*"Kansainvälinen seurakunta
on koordinaattien
solmukohdassa."*

Kaikki kansat

Kansainvälinen seurakunta tavoittaa helpoimmin ne kristityt, jotka etsivät aktiivisesti itselleen seurakuntaa. Hyvin usein elävän uskon löytää vähän vahingossa myös nimellisen kristillisen kulttuurin piiristä tuleva henkilö.

Yksittäisiä ateisteja ja muiden uskontojen edustajia kastetaan kristityksi monesti vuoden mittaan. Nähtäväksi jää, onko Kansainvälisestä seurakunnasta välineeksi sellaisten yhteisöjen tavoittamiseen, kuten somalialaiset Suomessa.

TIMO KESKITALO

Pastori, International Evangelical Church in Finland

Kuva: Kv-seurakunta

Ehtoollinen yhdistää.

Sommarens skribasafari hann också med att skriva blogg. Vid slutet av sommaren hade bloggen haft över 10.000 besökare.

Skribasafari hjälper unga att bilda sig en uppfattning om vad mission är

Finska Missionssällskapets Skribasafari når massor av unga, både konfirmander och hjälpledare.

Ett säkert sommartecken är att det är dags för Skribasafarigruppen (eller Skriftskolsafarigruppen som den officiellt heter) att samlas på Finska Missionssällskapet i slutet av maj för att planera sin safari. Safari kallas den därför att gruppen reser runt i stiftet mest hela sommaren. Gruppens uppgift är att besöka skriftskolor i Borgå stift. Det brukar bli ca 20–30 besök på olika skribaläger per säsong. Vissa stora församlingar med många lä-

ger beställer besök av skribasafarin flere gånger per sommar.

För oss på Finska Missionssällskapet är Skribasafarigruppen en väldigt värdefull satsning, vi når massor av unga, både konfirmander och hjälpledare (och vuxna församlingsanställda), på ett sätt som vi heltidsanställda inte själva skulle kunna göra. Temat mission får vanligtvis inte något stort utrymme i skriftskolan, i konfirmand-

läroboken från 2004 har missionen och diakonin fått två sidor att dela på.

Trevligt avbrott i rutinerna

För församlingarna är Skribasafarigruppens besök på lägret ett trevligt avbrott i rutinerna. Konfirmanderna får både lära sig fakta om mission och ha det lite roligt på samma gång. Målet med Safarigruppens besök är att göra missionen mindre främmande för konfirmanderna och att inspirera de unga till eget engagemang för missionen.

Förhoppningsvis finns det varje sommar några medelmåttligt ointresserade konfirmander som fått en aha-upplevelse av att se att det på riktigt finns unga/unga vuxna som är genuint intresserade av mission och satsar sin sommar på missionen.

Ett annat viktigt mål är att de unga inser att de faktiskt redan är sändare och har sänt ut sin församlings missionär. Sändare och missionär är båda lika viktiga för att det skall bli någon mission överhuvudtaget. Därför brukar också Skribasafarigruppen ha med sig foton och namn på de finlandssvenska missionärerna och i sin spårning ha en kontroll där konfirmanderna ber för sin församlings missionär. I konfirmandernas värld är det viktigt att vara konkret, så fotot på missionären är konstigt nog en jätte viktig detalj.

Från lägret kan man gemensamt skriva en hälsning per e-post till den egna missionären, det kan ju hända att man har tur och får ett svar före slutet av lägret. Kanske man kan ta med någon bit av svaret i konfirmationsgudstjänsten?

Konkret material hjälper

Annat som hjälper konfirmander att bilda sig en uppfattning om vad mission är och vad missionärer gör är att titta på kartor och bilder från fältet. Också annat konkret material så som till exempel kläder, leksaker, skolböcker, musik och livsmedel från landet i fråga är utmärkta hjälpmedel i undervisningen.

Här gäller det att komma ihåg att undervis-

ningen inte endast är det som sker i klassrummet. Det finns massor av aktiviteter som kan anknytas till missionen. Till en del handlar sändandet om att samla in pengar som möjliggör missionen, ungdomar har ju vanligtvis inte mycket egna pengar, men man kan gemensamt samla in en liten slant på något roligt sätt. Summan av slantarna är definitivt inte huvudsaken, det kan lika gärna vara använda frimärken man samlar in istället för pengar.

Det viktiga är att man kommer ihåg varför man jobbar tillsammans och att man kommer ihåg att be för sin egen missionär.

Samla slantar kan man göra till exempel genom att: tvätta fönster, tvätta bilar, klippa gräs, kratta, skotta snö, ge lägerkioskens överskott till missionen, hjälpa äldre med att gå till butiken, bygga en precisionskörningsbana för mopeder eller cyklar där man kan tävla/delta mot en liten deltagaravgift, ha lägrets egen Idols-tävling med liten deltagaravgift och en egen jury, ha en egen secondhand modeshow där man får köpa kläderna efteråt osv. Det finns inga begränsningar, allt som är roligt och kräver gemensam aktivitet är bra!

Blogg aktiverar unga

Den gångna sommaren har skribasafarigruppen bestått av tre mycket aktiva unga vuxna, de har till och med hunnit skriva en gemensam blogg om sina upplevelser under Skribasafarin. Bloggen har haft väldigt många besökare och också en del av de församlingar Skribasafarigruppen har besökt har gett sina kommentarer via bloggen, så här skrev signaturen ”//glad hjälpledare: Hejsan missionsvänner! :-) Tack för ert besök på skriban, de va kul att ni kom och det var kul att träffa er!”

Ifall bloggen finns kvar ännu på höstterminen när denna tidning utkommer är adressen: www.kyrkpressen.fi, sök på blogglistan på Frida, Charlotte och Camilla.

CARRE LÖNNQVIST

*Sekreteraren för barn- och ungdomsarbete,
Finska Missionssällskapet*

Inkerin Kirkko ilmestynyt kaksikielisenä jo yli 15 vuotta

Inkerin Kirkko -lehden ensimmäinen numero ilmestyi joulukuussa 1991.

Se enteili Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon syntymistä 1.1.1992.

Vuonna 1991 vielä Viron kirkkoon kuulunut Inkerin rovastikunta perusti oman lehden, jonka päätoimittaja oli Leino Hassinen. Vastaavana toimittajana lehdestä vastasi alussa Tatjana Paas. Kyseessä oli itse asiassa 380 vuotta vanhan kirkon toiminnan elpyminen kommunismin vuosikymmenten jälkeen.

Inkerin Kirkko -lehteä on toimitettu vuoroin kaksikielisenä, vuoroin kahtena erillisenä lehtenä. Joulukuussa 2006, nyt jo lähes vuosi sitten, lehti vietti 15-vuotissyntymäpäiviään.

Aluksi Inkerin Kirkko -lehti ilmestyi erikseen kahtena 18-sivuisena versiona, suomeksi ja venäjäksi. Vuonna 1994 erikieliset lehdet yhdistettiin 28-sivuiseksi julkaisuksi. Kymmenvuotiaana lehti eriytyi jälleen kahdeksi versioksi, joissa oli sama materiaali: suomenkielinen julkaisu oli lähinnä venäjänkielisen käännös.

Monikielisen kirkon lehti

Suomen- ja venäjänkielistä lehteä päädyttiin toimittamaan omina julkaisuihin, koska niillä on suurelta osin eri kohderyhmät.

Venäjänkielinen lehti painetaan Pietarissa ja se leviää lähinnä Inkerin kirkon seurakuntiin Venäjälle. Suomenkielisen lehden 900 tilaajasta valtaosa on Suomessa asuvia kirkon tukijoita ja ystäviä. Loput 1500 kappaleen painoksesta myydään irtolukemurina Venäjällä asuville suomentaitoisille seurakuntalaisille ja turisteille. Jonkin verran lehteä tilaavat myös Ruotsissa asuvat inkeriläiset.

Molempien lehtien päätoimittaja on Inkerin kirkon piispana Leino Hassisen jälkeen 10 vuotta toiminut Aarre Kuukauppi. Hän on seurannut läheltä Inkerin kirkon syntyä ja kehitystä nuoresta asti. Inkerin kirkossa puhutaan suomen ja venäjän lisäksi nykyisin myös mordvaa, maria ja useita muita kieliä.

– Inkerin kirkko ei ole suomalais-venäläinen kirkko, vaan osa Kristuksen kirkkoa, jonka tehtä-

Suomenkielisen Inkerin Kirkko-lehden ensimmäinen numero ilmestyi joulun alla.

vänä on julistaa evankeliumia kaikille kansoille, Kuukauppi toteaa.

– On tärkeää, että seurakunnat haastavat yhä enemmän nuorta väkeä aktiiviseen toimintaan.

Seurakuntia Kuolan niemimaalta Siperiaan

Ennen 1917 vallankumousta Inkerin kirkko oli hallinnollisesti sidoksissa Pietarin saksalaiseen

kirkkoon. Seurakuntia oli silloin 32 ja niissä jäseniä 147 000. Neuvostoval-
lan aikana karkotukset, vankileirit ja
teloitukset tuhosivat seurakuntien
elämän ja kirkot suljettiin.

Petroskoin ja Pushkinin seurakun-
tien syntyminen 1970-luvulla viritti
uudelleen kirkollista elämää Inkerin
alueella. Seurakuntia hoitivat viro-
laiset papit. Viron kirkolliskokous
perusti 1990 Inkerin rovastikunnan,
johon tässä vaiheessa kuului jo 15
seurakuntaa entisen Inkerin alueelta
ja luovutetusta Karjalasta. Pappeja
alettiin pikakouluttaa Helsingin yli-
opistossa ja diakoneja Pushkinissa.
Myös diakoniatyö vanhusten parissa
virisi nopeasti.

Leino Hassinen kertoi Inkerin
Kirkko -lehden ensimmäisessä nu-
merossa kirkon lähivuosien kehittä-
misohjelmasta.

— Siinä korostuvat jumalanpalve-
luselämä ja työntekijäin koulutus,
oppimateriaalin valmistaminen ja
tiedottaminen, Hassinen kirjoitti.
Venäjänkielinen materiaali todettiin
välttämättömäksi, koska vain van-
hempi sukupolvi osasi enää hyvin
suomea.

Viron itsenäistyminen nopeutti
myös Inkerin kirkon uudelleen-
syntymistä. Lähetystyö Venäjällä
asuvien suomensukuisten kansojen
keskuudessa ja inkeriläisten sirottelu
ympäri laajaa maata ovat kasvatta-
neet kirkkoa niin että siihen kuuluu
tällä hetkellä yli 70 seurakuntaa Kuo-
lan niemimaalta Siperiaan. Aktiivisia
seurakuntalaisia on noin 15 000.

SISKO PÖRSTI

Venäjänkielinen Inkerin Kirkko-lehti
tavoittaa seurakuntalaisia pitkin
Venäjää.

Kuva: Inkerin Kirkko-lehden arkisto

Kuva: Inkerin Kirkko-lehden arkisto

Vieraaseen kulttuuriin muuttamisesta lapsiperheen silmin

Hanna-Leena ja Mika Piittala: Meidän perhe matkustaa. Kuvitus Hanna-Leena Piittala. Kustannus Oy Uusi tie: Hämeenlinna 2007. 40 s.

Meidän perhe matkustaa -kuvakirja kertoo Piittalan perheen viiden kuukauden matkasta Egyptiin.

Perhe lähtee lähetystyöhön auttamaan tyttökodin arjessa.

Kirjassa kerrotaan ensin seikkaperäisesti ja realistisesti suomalaisen perheen tunnoista ja peloista sekä odotuksista ennen matkaa. On paljon tehtävää ennen kuin matka voi alkaa.

Elämää ja arkea Egyptissä kuvataan koko perheen näkökulmasta. Perhe on pohdiskeleva ja keskustelevala, mikä antaa lukijallekin mukavasti pohdinnan aiheita. Ihmetystä riittää, kun perhe muuttaa täysin vieraaseen kulttuuriin. Kaikki, esimerkiksi uskonto, ihmisten ulkonäkö ja vaatetus, väenpaljous ja meteli ovat erilaista kuin Suomessa. Myös eksoottiset eläimet tuovat lapsille uusia elämyksiä. Lukijana on hienoa päästä mukaan perheen tunnelmiin matkan alusta loppuun asti.

"perhe on pohdiskeleva ja keskustelevala, mikä antaa lukijallekin mukavasti pohdinnan aiheita."

Kirjan kuvitus on selkeä ja värikäs. Kuvissa on lapsille paljon katsottavaa. Ne täydentävät tekstiä monipuoliseksi kokonaisuudeksi.

Kirja sopii erityisesti alakoulukäisille ja sitä nuoremmille. Kirjaa voi käyttää uskonnonopetuksessa tai kansainvälisiä teemoja käsiteltäessä. Kirja tuo uuden näkökulman monikulttuurisuutta ja lähetystyötä koskevaan lastenkirjallisuuteen. Kirja sopii erityisen hyvin perheille, jotka ovat itse tai joiden läheiset ihmiset ovat lähdössä ulkomaille esimerkiksi lähetystyöhön.

HANNA TUKIAINEN
KM, luokanopettaja

Askelia arabimaiden taustoihin

Tuhat ja yksi askelta: Arabimaat muuttuvassa maailmassa. Toim. Ilona Nykyri ja Jouko Jokisalo. Tammi: Helsinki 2006. 246 s.

Länsimaisten tiedotusvälineiden antama kuva arabimaista ja islamilaisesta maailmasta on usein kapea, kliseinen ja mustavalkoinen. Toisinaan sitä leimaa suoranainen vihamielisyys. Ilona Nykyrin ja Jouko Jokisalon toimittaman kokoomateoksen 11 tunnettua asiantuntijaa luotaavat ajankohtaista Lähi-idän monitahoista problematiikkaa kiinnostavista näkökulmista.

Esipuheessa ulkoministeri Erkki Tuomioja palauttaa lukijoiden mieliin vuoden 2004 Suomessa toteutetun Ihminen ja kehitys -kampanjan *Tuhat ja yksi askelta*, jonka teemana oli arabi-maailma. Hän mainitsee laajassa katsauksessaan myös Suomen kirkon islam-työryhmän järjestämät vuosittaiset vuoropuhelut muslimien kanssa. Teoksen ensimmäisessä osassa "Totta ja mielikuvia" Jaakko Hämeen-Anttila

Tiedotusvälineiden antama kuva islamilaisesta maailmasta on usein kapea, kliseinen ja mustavalkoinen.

tu esiin islamilaisen maailman monipuolisuuden, Susanna Dahlgren järjestetyn avioliiton problematiikan ja Kaarina Kailo fundamentalismin ulottuvuuksia. Toinen osa käsittelee yleisteemaa "Politiikka, väkivalta ja sananvapauden ongelma". Siitä kirjoittavat Irmeli Perho, Aini Linjakumpu, Hannu Reime ja Jouko Jokisalo. Kirjoitukset tarkastelevat laajaa aihepiiriä pilapiirroksista, islamilaisesta terrorismista, Palestiina-Israel -kysymyksestä antisemitismiin ja holokaustiin.

Kolmannen osan kirjoitukset on koottu otsikon "Yhteinen menneisyys ja tulevaisuus" alle. Siinä Tuomo Melasuo, Kyösti Oikarinen ja Pertti Multanen käyvät läpi Lähi-idän maiden historiallisia vaiheita ja tekevät näin ymmärrettävämmäksi aiempia ja nykyisiä poliittisia ilmiöitä ja Euroopan osuutta niihin.

Kirjallisuusluettelo tarjoaa lukijalle aineistoa jatkaa laajan aihepiirin syventämistä. Tuhat ja yksi askelta on helppolukuinen teos ja sisältää paljon asiantietoa. Sitä voi suositella yleisteoksena jokaiselle, joka haluaa ymmärtää enemmän nykyistä Lähi-idän todellisuutta ja Euroopan suhdetta siihen.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Pamfletinomainen keskustelunavaus

Pirkko Lehtiö ja Tuula Sääksi: Kun jää sulaa - Punnittua puhetta lähetystyöstä. SLS: Helsinki 2007. 161 s.

Pirkko Lehtiö on toiminut pitkään kirkon työssä Suomessa ja useita vuosia Hongkongin Luterilaisen teologisen seminaarin opettajana. Tuula Sääksi on Suomen Lähetysseuran ulkomaisen työn johtaja.

Lehtiön ja Sääksin kirja on aiheuttanut poikkeuksellisen paljon julkista keskustelua. Kommentoin seuraavassa kahta kirjoittajien esillä pitämää asiaa hieman uudesta näkökulmasta.

Kirjoittajat piirtävät karikatyyriä lähetystyöntekijöistä. Paikoin herää kysymys, onko tämä karikatyyri muutamien kymmenien vuosien takaa vai kolmannen vuosituhatvuoden alusta.

Moni lähetystyöntekijä on raskaan työjakson jälkeen varmasti henkisesti vereslihalla. Minulla on kuitenkin vaikeuksia nähdä nykyajan lähetystyöntekijä ahdistuneena uhrautujana, joka ei löydä "toimintamalleja, joissa lähetystyöhön lähtevät ihmiset hoitavat asiansa maailmalle lähtiessään itsenäisesti, ilman lähetysjärjestöjen holhoamista".

Toinen ongelma liittyy kirjoittajien näkemukseen lähetystyöntekijöiden pätevytydestä. "Teologisen koulutuksen saanut lähetystyöntekijä on kirkon työntekijöiden kouluttajana toisessa maassa, vaikei hän kelpaisi siihen

omassa maassaan." Kirjoittajilla ei näytä olevan kovin korkeaa kuvaa lähetystyöntekijöistä. Hyödyllisempää olisi pohtia sitä, onko virheistä opittu. Kirjoittajien mielestä sitä näyttää tapahtuneen kovin vähän.

En usko, että lähetystyöntekijäongelma korjaantuisi lähettämällä vain korkeasti koulutettuja asiantuntijoita erityistehtäviin. On toki todennäköistä, että määräaikaisiin tehtäviin lyhyiksi ajoiksi lähetettävien työntekijöiden määrä lisääntyy tulevaisuudessa. Kärjistäen voi kuitenkin sanoa, että asiantuntijoita ei voi lähettää, mutta lähetetyt voivat kasvaa asiantuntijoiksi. Se tosin merkitsee kivuliasta sukeltamista vieraaseen kieleen ja kulttuuriin. Siksi pitäisi pohtia sitä, miten lähetystyöntekijöiden pitkäaikaista työssä jaksamista voidaan tukea todellisen asiantuntijuuden syntymiseksi.

Kirjoittajat käsittelevät laajasti Suomen evankelisluterilaisen kirkon ja lähetysjärjestöjen suhteita. Järjestöjen moninaisuus koskee sekä kotikirkkoamme että ulkomaisten kirkkojen kanssa tehtävää lähetysyhteistyötä. Tätä osaa voisi pitää itsekräättynäkin, mutta teksti on laadittu niin, että syyttävän sormen voi usein nähdä osoittavan toisiin.

Kotimaiseen tilanteeseen vaikuttaa lähetysjärjestöjen omien toimenpiteiden lisäksi se, että kirkon lähetystyön integraation kehittäminen on edennyt hitaasti konsensusta etsien. Kirjoittajat ovat työlläntyneet tähän. He näkevät lähetysjärjestöt ongelmina, eivät osana ratkaisua. Lähetystyö olisi kirjoittajien mielestä saatava kokonaan uudella tavalla kirkon työksi. Täysin avoimeksi kuitenkin jää, miten tähän päästään.

Ulkomaisten lähetysyhteistyön kehittämisen suhteen toimintamahdollisuudet ovat nykyisessä tilanteessa ensisijaisesti järjestöillä. Kirjoittajat nostavat esimerkiksi Etiopian Mekane Yesus -kirkon, jonka kanssa monet kirkkomme lähetysjärjestöistä käyvät omia kahdenvälistä neuvottelujaan.

Tässä suhteessa ei kuitenkaan ole pakko vain valittaa asioiden huonoa tilaa. Toisella kirjoittajista kirkkomme suurimman lähetysjärjestön ulkomaantöiden johtajana olisikin kaikki mahdollisuudet olla aloitteellinen yhteistyökirkkojen ja suomalaisten lähetysjärjestöjen yhteistyön kehittämiseksi.

Kirjoittajien esillä pitämät asiat ovat tärkeitä ja niistä on syytä jatkaa keskustelua. Kirja on saanut ristiriitaisen vastaanoton. Sen arviointia vaikeuttaa se, että kirjoittajat toisaalta esittävät selvältä näyttäviä ratkaisuja käsittelemisensä ongelmiin, mutta toisaalta sanovat vain haluavansa keskustelua. Kirjaa voisikin pitää pamflettina. Sellaisena sen luonteeseen sopii kärjistäminen ja yksinkertaistaminen.

JAAKKO MÄKELÄ
TT, Kirkon lähetysseuran

Varhaiset kristityt ja pluralistinen maailma

Gunnar af Hällström, Anni Maria Laato ja Juha Pihkala: Johdatus varhaisen kirkon teologiaan. Kirjapaja: Helsinki 2005. 277 s.

Nimensä mukaisesti *Johdatus varhaisen kirkon teologiaan* johdattaa monipuolisesti pohtimaan varhaisen kirkon todistustehtävää, uskontojen ja aatteiden kohtaamista ja teologian kehitystä.

Kolmen asiantuntijan kirjoittamat artikkelit valaisevat pluralistista maailmaa, jossa kristityt kirkon alkuvuosina elivät. Nykyajassa voi havaita joitakin samoja piirteitä. Artikkelit selvittävät

Myös kirkon yhteiskunnallinen asema muuttui.

"Kirjoittajien esillä pitämät asiat ovat tärkeitä ja niistä on syytä jatkaa keskustelua."

Ensimmäiset vuosisadat olivat voimakasta kristillisen teologian luomisen aikaa.

kristillisen teologianmuodostuksen alkuvaiheita 100–300 -luvulla. Ensimmäiset vuosisadat olivat voimakasta kristillisen teologian luomisen aikaa. Silloiset ratkaisut ulottuvat monessa tapauksessa nykypäivään asti.

Tilanne muuttui ensimmäisen ja toisen vuosisadan taitteessa, kun kirkon vaikutus levisi arameaa tai kreikkaa puhuvien juutalaisten keskuudesta latinankieliseen länteen. Aluksi kirkossa enemmistönä olleet Jeesukseen messiaana uskoneet juutalaiset joutuivat pian vähemmistöön.

Myös kirkon yhteiskunnallinen asema muuttui: pienestä ja ajoittain vainotusta vähemmistöstä tuli 300-luvun loppuun mennessä vähitellen ainoa sallittu uskonto. Varhaisen kirkon kirkkoisien juurevista teksteistä on teoksessa valaisevia esimerkkejä. Kyseisiä tekstejä on luettu pian parin vuosituhannen ajan. Ne ovat vaikuttaneet vahvasti sekä idän että lännen kirkkojen teologiaan.

Teos jakautuu neljään päälukuun. Ensimmäisessä luvussa Anni Maria Laato käsittelee ensimmäisten kristittyjen maailmaa. Toisessa luvussa Gunnar af Hällström syvenyy varhaiskristillisen teologian syntyyn. Kolmas luku ”Kolminaisuusoppi ja kristologia” on piispa Juha Pihkalan käsialaa. Ihminen ja Jumalan suhdetta käsittelevän viimeisen pääluvun kirjoittajat ovat laatineet yhdessä.

Teoksen loppuun on koottu hyvä luettelo suomeksi käännetyistä varhaiskirkon ajan lähteistä. Myös alan tutkimukset ja muu kirjallisuus on lueteltuna. Internet-osoitteet helpottavat pääsemään käsiksi teksteihin ja tutkimukseen. Liitteessä on esiteltynä joukko varhaisen kirkon merkittävimpiä teologeja. Henkilöhake-

mistosta ilmenevät kirkkoisien ja muiden harvinaisempien nimien suomenkieliset kirjoitustavat. Kristinuskon levinneisyyttä 200–300 -luvuilla esittävä kartta on käyttökelpoinen eri yhteyksissä käytettäväksi. Asiantuntevasti ja huolella laadittu teos täyttää aukon suomenkielisen patristiikan tutkimuksen kentässä.

TIMO VASKO
Missiologian dosentti

Katsaus Matti Vuolanteen elämään ja julistukseen

Risto Siltanen: Matti. Jeesuksen pappi. Kuva ja Sana: Helsinki 2004. 237 s.

Porilainen rovasti Matti Vuolanne tunnetaan suorasanaise-
na julistajana ja puhuttelevana kirjailijana. Risto Siltanen on toimittanut henkilökuvan sär-
mikkäästä ja karismaattisesta papista. Vauhdikkaan ja ameri-
kalaistyyllisen ”omakuvan” kerto-
jana on Vuolanne, eli ”Matti-
pappi” itse, vaikka teksti onkin Siltasen käsialaa. Ratkaisu toimii hyvin ja sopii kevyehkön henkilö-
kuvan tyyliin.

Vuolanne käy kirjassa tiivistysty-
tysti läpi koko elämänsä aineensa
aina pyhäkoulupojasta lähetys-
kentällä työskenteleväksi kes-
ki-ikäiseksi rovastiksi asti. Tämä näkyy myös elämäntarinaa elävöittävässä mustavalkoisessa kuvaliitteessä. Kuvat täydentävät hyvin Vuolanteen kertomaa, mutta niihin olisi kaivannut kuvausajankohtaa, edes vuoden tarkkuudella.

Venäjä on tullut matkan varrella Vuolanteelle rakkaaksi. Hän kertoo varmistuneensa jo nuorena opiskelijapoikana 1950-luvulla, että hänen työnsä tulee olemaan idässä. 1970-luvulla Vuolanne johti bussimatkoja muun muassa Pietariin, Petroskoihin, Novgorodiin ja

Kirjat

*Venäjä on tullut
matkan varrella
Vuolanteelle rak-
kaaksi.*

Riikaan. Matkojen tarkoitukse-
na oli evankelioida Neuvostoliiton kansalaisia sellaisin tavoin ja niissä rajoissa, mitä uskontokielteinen sosialistinen yhteiskunta asetti.

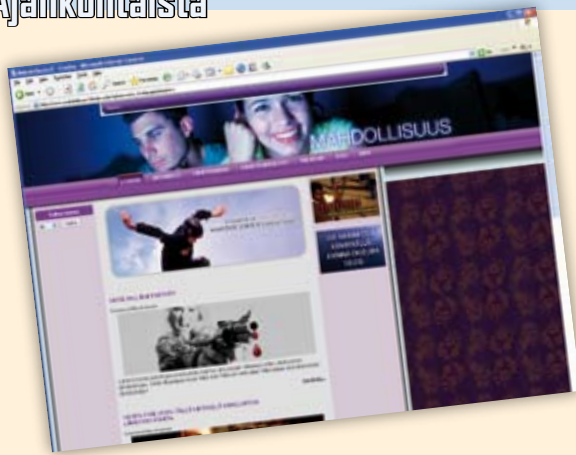
Matti Vuolanteen tavoin koko hänen perheensä on tehnyt ansiokasta ja arvostettua työtä venäläisissä vankiloissa saarnaamalla, jakamalla materiaalista apua ja venäjänkielistä kirjallisuutta sekä toimimalla sielunhoitajana. Neuvostoliitossa ja Venäjällä oli luontevaa jatkaa jo kotimaan vankiloissa tutuksi tullutta työtä.

Vuolanteen elämäntarina on laadittu puhekieliseen muotoon. Puhekielisyys näkyy erikoisina sanajärjestyksinä ja epätäydellisinä lauseina, mikä on paikoin häiritsevää.

Kertomallaan matkalla Vuolanne kokee voimakasta Jumalan johdatusta ja puhuttelua kaikissa merkittävässä käänteissä ja ratkaisuissa. Näin kirja sisältää runsaasti julistusta, ylistystä ja uskoon kehottavaa puhetta. Kirja ei olekaan puhdas biografia, vaan se liikkuu jossakin henkilökuvan ja todistuspuheenvuoron välimaastossa. Kirjan kohderyhmä jää epäselväksi.

PIIA LATVALA
TM

*Kirja sisältää
runsaasti julistusta,
ylistystä ja uskoon
kehottavaa puhetta.*

Mahdollisuus.fi - verkkopalvelu nuorille

Lähetys ja nuoret ovat kaksi kirkolle rakasta, mutta niin haastellista tehtäväaluetta. Mahdollisuus.fi-verkkopalvelu pyrkii toimimaan näiden parissa. Verkkopalvelun tavoitteena on tarjota nuorelle

tietoa lähetystyöstä, synnyttää kiinnostus siihen ja ohjata hakemaan lisää tietoa aihepiiristä. Mahdollisuus.fi sai alkunsa Diakonia-ammattikorkeakoulussa sosionomiksi (amk), diakoniksi ja lähetysstiiteeriksi opiskelleen Miika Immosen ideasta. Sivustosta tuli hänen opinnäytetyönsä, joka toteutettiin keväällä 2007 yhteistyössä Kirkon Lähetystyönkeskuksen kanssa.

Verkkopalvelun tavoitteena on tukea seurakunnan työntekijöitä lähetyskasvatuksessa. Siksi on tärkeää viedä lähetys nuorten omaan maailmaan ja heidän näköiseensä ympäristöön. Internet on nuorten mediankäyttövälineistä selvä ykkönen. Onkin siis tärkeää, että lähetystyö näkyy siellä, missä tulevat lähetystyöntekijät ja lähettäjät ovat. Verkkopalveluun tulee myös seurakuntien työntekijöille tarkoitettu osio, josta löytyy seurakuntien lähetyskasvatustyötä tukevaa materiaalia. Miika Immonen työskentelee Sammatin seurakunnassa diakoniatyöntekijänä vastaten myös lähetystyöhön liittyvistä tehtävistä.

Ranskan kristityillä ja muslimilla monipuolista kanssakäymistä

Suomen evankelisluterilaisen kirkon Kirkko ja islam -työryhmä perehtyi Ranskan kirkkojen ja islamin väliseen vuoropuheluun Pariisissa huhtikuussa. Työryhmä keskusteli protestanttisen federaation Kristityt ja muslimit -komitean jäsenten Iain MacKellarin, Jean Dassonvillen ja Rédouane Es Sbantin kanssa vuoropuhelun tilanteesta.

Ranskan lainsäädännön Laïcité -periaate, jonka mukaan valtio ja uskonto pidetään toisistaan erillään on luonut 1900-luvun alusta alkaen puitteet nykyisille toimintamuodoille. Ystävyysviikon järjestäminen kristittyjen ja muslimien kesken on johtanut maan eri osissa monenlaisiin yhteyden muotoihin: perheiden tapaamisiin, ateriyhteyteen, yhteisiin retkiin ja juhliin sekä keskustelutilaisuuksiin.

Ystävyysviikon järjestää Muslimien ja kristittyjen ystävyysryhmä (GAIC, Groupe d'amitié islamo-chrétienne). Ystävyysryhmän toiminnasta kertoi ryhmän presidentti Saïd-Ali Kousay.

Roomalaiskatolisen kirkon ylläpitämää dokumentaatiokeskusta johtava Christophe Roucoun esitteli piispojen pääsihteeristön tuottamaa 20-osaista aineistoa ja selvitystä islamin levinneisyydestä eri puolilla Ranskaa. Muslimeja

on Ranskassa nykyään noin 4-5 miljoonaa. Toisen ja kolmannen maahanmuuttajasukupolven identiteetti muslimien keskuudessa on selvästi vahvistunut.

Työryhmä tapasi matkalla Pariisiin johtavat imaameja. Suuren moskeijan johtaja tohtori Raïs Hocine tähdensi islamologisen seminaarin merkitystä. Seminaari järjestetään vuosittain kristittyjen ja muslimien yhteistyönä. Opettajina toimii asiantuntijoita molemmilta tahoilta.

Evry-Courcouronnesin islamilaisen kulttuurikeskuksen johtaja Khalil Merroun tähdensi vuoropuhelun käymistä samalla tasolla kristittyjen, muslimien ja juutalaisten kesken. Jokaisen olisi puututtava oman ryhmänsä keskuudessa toisista esitettuihin loukkaaviin näemyksiin. Hän tähdensi, että näillä kolmella uskonnolla on yhteneväinen moraalinen ja etiikka.

Suomesta matkalle osallistuvivat lähetysjohtaja Seppo Rissanen, tutkija Heidi Hirvonen, maahanmuuttajatyöntekijä Anneli Hukari, maahanmuuttajatyön sihteeri Marja-Liisa Laihia, FT Tuomas Martikainen ja lähetysteologi, dosentti Timo Vasko. Pariisissa seurakuntapappina työskentelevä TT Risto Jukko toimi paikallisena yhteyksien järjestäjänä.

HEIDI HIRVONEN JA TIMO VASKO

Kristilliset televisio-ohjelmat kiinnostavat Lähi-idän suurkaupungeissa.

Televisioraamattukoulu tavoittaa arabiaa puhuvia

Raamatunopetus televisiossa on päivän sana monissa islamilaisissa maissa. Satelliittiteleviokanavien hengelliset ohjelmat kokoavat jatkuvasti uusia katsojia.

Yhdestä ohjelmasarjasta saatu palaute antaa pienen häivähdyksen satelliittiteleviokanavien hengellisten ohjelmien suosiosta: kymmenen kuukauden aikana ohjelmantekijöihin on otettu yhteyttä 30 000 kertaa. Palautetta katsojilta tulee kirjeitse, puhelimella, sähköpostein ja tekstiviestein. Yhteydenottojen määrä on 3 000 kuukaudessa, eli lähes sata päivässä.

Suomalainen Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat (SANSA) on mukana Al Hayatin kautta tehtävässä arabiankielisessä televisiotyössä. Useasta ohjelmasarjasta koostuvat uudet raamatunopetusohjelmat tuottaa Sanansaattajien pitkäaikainen lähetti, toimittaja David Ezzine. Ensimmäinen ohjelmasarja on nimeltään ”Al

Tarik” eli ”Matkalla”. Televisioraamattukoulua voi seurata Pohjois-Afrikan ja Lähi-idän lisäksi myös Euroopassa ja Keski-Aasiassa.

Ezzine on tehnyt erilaisina sarjoina jo lähes 300 kristillistä tv-ohjelmaa, joista 78 odottaa lähettämistään. Yhteen sarjaan sisältyy 60–120 ohjelmaa, joiden kesto vaihtelee 15 minuutista puoleen tuntiin. Tavoitteena on kunkin ohjelmasarjan kuluessa käydä Raamatun keskeisin sisältö läpi. Nyt alkavan televisiotyön lisäksi David Ezzine on tuottanut arabiankielistä Armon hetki -radio-ohjelmaa vuodesta 1997 alkaen.

Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat r.y. on vuonna 1973 perustettu Suomen evankelis-luterilaisen kirkon lähetysjärjestö. Se on erikoistunut radion ja muiden sähköisten viestimien välityksellä tehtävään lähetystyöhön.

LEENA PUNKARI
Radiolähetysjärjestö Sanansaattajat

Trons uppkomst och förädling

Därefter kom HERRENS ord till Abram i en syn. Han sade: "Frukta inte, Abram. Jag är din sköld. Din lön skall bli mycket stor." Men Abram sade: "Herre, HERRE, vad skall du ge mig? Jag går ju bort barnlös, och arvinge till mitt hus är Elieser från Damaskus." Abram sade vidare: "Se, mig har du inte givit någon avkomma. En av mitt husfolk kommer att ärvä mig." Men HERRENS ord kom till honom: "Denne skall inte ärvä dig, utan en som kommer från din egen kropp skall bli din arvinge." Sedan förde han honom ut och sade: "Se upp mot himlen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem", och han sade till honom: "Så skall din avkomma bli." Och Abram trodde på HERREN, och han räknade honom det till rättfärdighet. (1 Mos 15:1-6)

Jag har fått mig förelagt att skriva om tro och otro.

Bibeln säger oändligt mycket mer om tro än den talar om otro. Gud själv är full av tro. Tro är vilja baserat på kärlek och ett överflödande hopp. "Tro är en övertygelse om det man hoppas, en visshet om det man inte ser." (Hebr.11:1)

Gud ger tro

Människan föds i synd. Vi föds nakna, beroende av våra föräldrars bristfälliga kärlek. I kontakten med vår omgivning ger det goda vi möter tro. Men också tvivel blir vår del p.g.a. det lidande som synden ger. Så får vi ropa med mannen som sökte helande av Jesus för sin son: "Jag tror. Hjälp min otro!" (Mark 9:24)

Gud inbjuder oss att tro. Han sänder sitt ord och han sände sitt levande, förkroppsligade ord, Jesus, sin Son, för att vi skulle få tro. Han gör vardagsmirakel för att vi ska upptäcka hur mycket han älskar oss. Som evangelisten Johannes skriver: "Men dessa har blivit nerskrivna, för att ni skall tro att Jesus är Messias, Guds Son, och för att ni genom tron skall ha liv i hans namn." (Joh 20:21)

Abrahams tro

Bakgrunden till den bibelpassage jag fått mig föreskriven som vi kort skall betrakta är ett krigståg, där Abram räddar sin brorson Lot och fem konungar i underläge mot fyra andra regenter. Abram önskade ingen belöning av kungarna för sin insats. Men istället belönar Gud honom. Gud ger sina fantastiska löften och välsignar honom genom att leda honom på sin viljas väg.

Abram, som vi senare lär känna som Abraham ("fader till många"), får här som gåva en tro som ompänner allt. Hans tro når upp till himlen:

"räkna stjärnorna" (1 Mos 15:5), och den breder ut sig på jorden: "såsom sanden på havets strand" (1 Mos 22:17). Abraham blir en medborgare i det himmelska medan han ännu vandrar på jorden. Tron är ett mottagande av en vision som så stark i sin kallelse att den föder något inom oss. Abraham kan inte annat än lyda den himmelska visionen, precis som aposteln Paulus som vill lyda Gud genom smärta och tårar till andras frälsning och gudomliggörelse.

Vår tro

Tron ger oss kontakt med det yttersta, samtidigt som vi får syn på varje enskild detalj i det praktiska mänskliga livet. Inget kan vi undkomma. Allt kan förvandlas genom trons bön. Men inget sker utan smärta eller kris. Vi får gå från krig till fred som Abraham, från föraktfull förföljelse till lyrisk lovprisning med Paulus - kopplade till kyrkan och dess mission. Som vår ryske broder Serafim av Sarov har sagt: "Sök friden och tusende skall bli räddade."

Abrahams tro föds genom Guds ord till honom: "Se upp mot himlen och räkna stjärnorna... så skall din avkomma bli" (1 Mos 15:5). Tron föds alltid genom ett ord från Gud, den Allsmäktige! Så lär också Nya Testamentet: "Alltså kommer tron av predikan och predikan i kraft av Kristi ord" (Rom 10:17).

Jesus är trons upphovsman och fullkomnare (Hebr 12.2). Innan Abraham var fanns den Allsmäktige Sonen. (Joh 8:58). Vi får ta emot den tro han ger, den som namnet Jesus skänker (Apg 3:16). Därmed vandrar vi i spåren av den tro vår fader Abraham hade (Rom 4:12). Jesus blev trodd i världen (1 Tim 3:16). Blir vi? Bara om vi vandrar i våra fäders heliga tro. Tron övervinner världen (1 Joh 5:4)!

Kristittyjen yhteinen lähetyspyhä lokakuussa – De kristnas gemensamma missionshelg firas den andra helgen i oktober

Kristittyjen yhteistä lähetyspyhää vietetään lokakuun toisena pyhänä, 13.–14.10.2007. Teemana on tänä vuonna *Usko ja epäusko*. Aihetta voi käsitellä sekä kotimaisessa että kansainvälisessä kontekstissa. Tavoitteena on, että kristityt eri kirkkoissa voisivat kokoontua yhteiseen lähetystilaisuuteen joko sunnuntaina tai muuna läheisenä päivänä.

Under ”Tro och Otro”-missionshelgen betonas gemensam bön till förmån för det missionsarbete som bedrivs av de kristna kyrkorna och samfundet. Vi hoppas att missionshelgen skall stärka det kristna vittnesbördet, främja fred, försoning och kärlek samt inspirera speciellt ungdomar att ta ett aktivt missionsansvar.

Förutom att be för varandra kan de lokala församlingarna på samma ort inbjudas t.ex. missionsvännerna från andra kyrkor och församlingar till sina samlingar för att dela med sig av tankar och erfarenheter av missionsarbetet. På detta sätt kan kristna lära sig att förstå och respektera varandras arbete och stärka det gemensamma kristna vittnesbördet för att världens skall tro.

”Tilastojen mukaan kolmasosa maapallon väestöstä on yhä edelleen kristinuskon ulkopuolella. Suuri osa heistä asuu perin-

teisen lähetystyön ulkopuolella ja sillä alueella on vain vähän lähetystyöntekijöitä. Rukouksen ja perinteisen lähetystyön metodien lisäksi on ajateltava myös muita nykyaikaisia sähköisiä viestimiä evankeliumin saattamiseksi kaikille kansoille.

Lähetyspyhänä kutsutaan erityisesti rukoilemaan kirkkojen ja kristillisten yhteisöjen ponnistelujen puolesta evankeliumin saattamiseksi heille, jotka eivät vielä tai eivät enää usko Kristukseen.

Lähetysyhteistyöryhmän valmistama materiaali on avuksi ja virikkeeksi seurakuntien viettäessä lähetyspyhää tämän asian äärellä.

Jumalan runsasta siunausta lähetyspyhään toivottaen

MATTI KORPIAHO
LYTR:n puheenjohtaja”

Lähetysyhteistyöryhmä (LYTR) on valmistanut materiaalin kristittyjen yhteisen lähetyspyhän viettämiseksi. Aineisto ja teema perustuvat Suomen ev.lut. kirkon kalenterin mukaisiin teksteihin.

Lähetyspyhän aineisto on saatavissa sekä word-muodossa että pdf:nä. Aineistoa saa vapaasti tulostaa ja kopioida joko kokonaisuudessaan tai osina.

http://www.ekumenia.fi/kirkko_ja_maailma/yhteinen_mission_lahetyspyha_-_missionshelg/

Lähetysyhteistyön 150-vuotisjuhlakolehti

Kesäkuussa 2007 tuli kuluneeksi 150 vuotta kirkkomme ensimmäisen lähetyskolehdin keräämisestä.

Suomen Lähetysseuran aloitteesta kirkon lähetystyön toimikunta päätti esittää maaliskuussa 2006 kirkkohallitukselle, että se myöntäisi vuonna 2007 lähetystyölle ylimääräisen juhlakolehdin, joka kohdistetaan Luterilaisen

maailmanliiton Lähetysyhteistyön ja kehityksen osaston kautta kirkkomme lähetystyökyrkkojen oman lähetystyön edistämiseen Etiopian Mekane Yesus –kirkossa (40 %), Tansanian evankelisluterilaisessa kirkossa (40 %) sekä Inkerin evankelisluterilaisessa kirkossa (20 %).

Kirkkohallitus päätti, että juhlakolehti koostuu 3. adventtisunnuntaina 16.12.2007

Yhdistetty Ramadan rukous- vihko ja PerjantaiRukous.fi – rukousopas ilmestynyt

Suomen Lähetyksneuvosto ja Maailmanevankeli-
oimisen Suomen keskus (MESK) päättivät vuo-
den taitteessa yhdistää kaksi kristillistä muslimi-
työn rukousopasta, Ramadan rukousvihkon ja
PerjantaiRukous.fi – rukousoppaan.

Muslimit kokoontuvat joka perjantai viikon
tärkeimpään rukoushetkeen.

Yhdistetty opas ohjaa rukoilemaan läpi vuo-
den joka perjantai ja paastokuukauden ajan joka
päivä muslimien puolesta.

Uuden rukousoppaan äärellä suomalaisia
kristittyjä johdatetaan rukoilemaan muslimi-
en parissa tehtävän lähetystyön puolesta. Opas
alkaa syksyn 2007 ramadan-kuukaudesta (13.9)
ja jatkuu siitä vuoden eteenpäin. Rukousopasta

voidaan käyttää niin yksityisesti, seurakunnan
jumalanpalveluksissa, kuin myös pienryhmissä.

Yhdistettyä rukousopasta saa osoitteesta
IEC Bookshop
Ruoholahdenkatu 16
00180 Helsinki
09-5868 7740
bookshop@church.fi
www.church.fi/webshop

NIILLO NÄRHI, *Avainmedia*
TIMO KESKITALO, *International Evangelical Church*
PANU PITKÄNEN, *Patmos Lähetyssäätiö*

Kristinuskon globaalit haasteet ja mahdollisuudet

Lähetysteologinen aikakauskirja –
Journal of mission theology

Uusin teemanumero 2007 on ilmestynyt ja tilattavissa!

Tuoreen Lähetysteologisen Aikakauskirjan kirjoitukset valaisevat kristillisen todistuksen ja palvelun kokonaistilannetta nopeasti muuttuvassa toimintaympäristössä. Kristuksen maailmanlaajan kirkon kohtaamien monien mahdollisuuksien ja ongelmien teologinen reflektointi on nyt keskeistä.

Kristittyjen on syytä olla selvillä meillä olevasta suomalaisesta teologisesta työskentelystä näiden haasteiden kohtaamiseksi. Missiologiseen tutkimukseen kuuluu vastata haasteisiin sekä haastaa esiintyviä ongelmien ja avata uusia näköaloja.

Kirkkojen Maailmanneuvosto järjesti 2005 Ateenassa 13. maailmanlähetyksen ja evankelioimisen konferenssin. Yleisteemanana oli *Come Holy Spirit, Heal and Reconcile: Called in Christ to be Reconciling and Healing Communities*, eli *Tule Pyhä Henki, paranna ja sovi: Kristuksessa kutsuttuna olemaan sovitavia ja parantavia yhteisöjä*. Timo Vasko tarkastelee artikkelissaan konferenssin sanomaa, sen vastaanottoa ja soveltamismahdollisuuksia Suomessa.

Matti Amnell osoittaa, että radikaalin postmodernismin ja kristinuskon kohtaaminen on eräs nykyajan haasteita. Lähetystyöstä voi tulla humanitaarisen avun kaltaista uskontojen yhteistyötä. Jotkut postmodernit ideat voivat olla hyödyllisiä mallillisesti käytettyinä.

Mika Vähäkangas valaisee artikkelissaan synkretismin ja kontekstualisaation problematiikkaa Afrikassa. Niiden välillä vallitsee merkittävä yhteys. Uskontovuoropuhelu kristittyjen ja muslimien välillä sisältää erityistä problematiikkaa Lähi-idässä. Heidi Hirvonen tarkastelee muslimien ja kristittyjen rinnakkaineloa Libanonissa. Teologinen dialogi rajoittuu tiettyihin yksilöihin. Sen lupaavin piirre on laaja yksimielisyys

siitä, että muslimit ja kristityt jakavat uskon yhteen Jumalaan.

Heli Aaltonen tarkastelee El Salvadorin luterilaisen kirkon historiallisia ja nykyisiä vaiheita kirkkona köyhyyden ja väkivallan keskellä. Tällöin toteutettava ns. elämän teologia tarkoittaa kaikkein heikoimmassa asemassa olevien etusijalle asettamista.

Gwamaka Ephraim Mwankenja pohdii globaalien talouspoliittisten linjausten muotoilijoita ja toteuttajia. Afrikkalainen yhteisöllinen etiikka voi tuoda uutta näkökulmaa maailmanlaajaan eettiseen pohdintaan.

Päivi Hasu selvittää uskonnollisen retoriikan ja uusliberalististen markkinatalouden periaatteiden artikuloitumista heluntailais-karismaattisessa kristillisyydessä Tansaniassa. Köyhyys ja taloudellinen marginalisoituminen näyttävät lisäävän liikkeen suosiota.

Auli Vähäkankaan artikkelissa pohditaan aidsia haasteena Afrikan kirkkoille Tansanian ja Namibian evankelis-luterilaisten kirkkojen kautta. Vain afrikkalaisen yhteisöllisyyden uudelleen ymmärtäminen voi auttaa kohtaamaan aidsin haasteet.

Millainen on Pohjoismaisten kirkon ulkomaanapujen ymmärrys suhteestaan kirkkoon ja sen missioon? Millainen on Kirkon Ulkomaanavun itseymmärrys? Vesa Häkkinen osoittaa artikkelissaan, että Ulkomaanavut suunnittelevat työtään kirkon teologisessa diakonisessa ymmärryksessä ja viitekehyksessä. Jaakko Lounela tuo esiin lähetysjärjestöjen ja muiden kansalaisjärjestöjen välisen eron kehitysyhteistyössä. Suomen valtio on tukenut kansalaisjärjestöjen kehitysyhteistyöhankkeita vuodesta 1974.

TILAUKSET: Kirkkohallituksen julkaisu- ja AV-myynti, Satamakatu 11, PL 185, 00161 Helsinki. Puh. 09-1802315 tai julkaisumyynti@evl.fi Hinta 10 € + postimaksu.

TIMO VASKO
päätoimittaja, Kirkon lähetystyön keskus

Quo Vadis Missio? – Missä ollaan, minne mennään?

25.–26.1.2008, Jyväskylä

Tervetuloa Kirkon lähetysneuvotteluun sekä seurakunnan lähetyssehteerien ja Kirkon Ulkomaanavun yhteyshenkilöiden valtakunnallisille neuvottelupäiville Jyväskylään 25.-26.1.2008. Päivien otsikkona on Quo Vadis Missio? Missä ollaan, minne mennään?

Tapahtuma alkaa Kirkon lähetysneuvottelulla ja jatkuu perjantai-illasta lauantaihin seurakunnan lähetyssehteerien ja KUAn yhteyshenkilöiden valtakunnallisilla neuvottelupäivillä. Tapahtuma on tarkoitettu teologeille, lähetyssehteeille, KUAn yhteyshenkilöille sekä muille asiasta kiinnostuneille.

Ohjelma

Kirkon lähetysneuvottelun aiheena on kirkon lähetysstrategia. Lähetyssehteerien ja KUAn yhteyshenkilöiden neuvottelupäivillä paneudutaan käytännön näkökulmasta kansainvälisen vastuun toteuttamiseen seurakunnissa.

Tarkempi ohjelma ilmoitetaan myöhemmin.

Paikka

Kokouspaikkana on perjantaina Rauhanyhdistyksen sali Jyväskylässä (Hongistontie 1) ja lauantaina Palokan kirkko (Rovastintie 8A). Palokan kirkkoon on lauantaiamuna kuljetus keskustasta.

Hinnat

Koko tapahtuman osallistumismaksu on 70 euroa. Vain kirkon lähetysneuvotteluun osallistuvalla hinta on 40 euroa

Vain lähetyssehteerien ja KUAn yhteyshenkilöiden neuvottelupäiviin osallistuvalla hinta on 40 euroa (perjantaista klo 16 alkaen lauantaihin)

Osallistumismaksu sisältää lounaan ja kahvit. Lasku lähetetään päivien jälkeen.

Majoitus

Majoitusvarauksen jokainen hoitaa itse. Seuraavissa hotelleissa on kiintiövaraus neuvottelupäiville. Mainitse varaustunnus ”missio”.

Hotelli Cumulus

Hotelli Scandic

Hotelli Milton

Sokos hotelli Aleksandra

Ilmoittautuminen

Ilmoittautuminen 30.11.2007 mennessä.

Ilmoittautumislomake löytyy KLK:n

Internet-sivuilta:

http://www.evl.fi/quovadis2008/quovadismissio_ilmoittautuminen.html

Lauantaina yhteisille neuvottelupäiville mahtuu enintään 250 osallistujaa. Ilmoittautu ajoissa! Ilmoittautumisesta ei lähetetä erillistä vahvistusta. Neuvottelupäiväkansio jaetaan päiville tultaessa. Ennen 31.12.2007 tehdyt peruutukset huomioidaan. Lasku lähetetään päivien jälkeen.

Tapahtuman järjestävät Kirkon lähetystyön keskus, Kirkon Ulkomaanapu ja Lapuan hiippakunta.

Lisätietoja antavat

Kirsti Sirviö, koulutussihteeri,

Kirkon lähetystyön keskus

kirsti.sirvio@evl.fi, p. (09) 1802 365

Nina Silander, kouluttaja, Kirkon Ulkomaanapu

nina.silander@evl.fi, p. (09) 1802 392